

DETAY

Denizli Tabip Odası Yayın Organı

OCAK 2016 - 15

BARIŞ

ADALET

EŞİTLİK

ÖZGÜRLÜK

KARDEŞLİK

ÖNCEİNSAN

ŞİDDETEHAYIR

2016

Ultra PARK

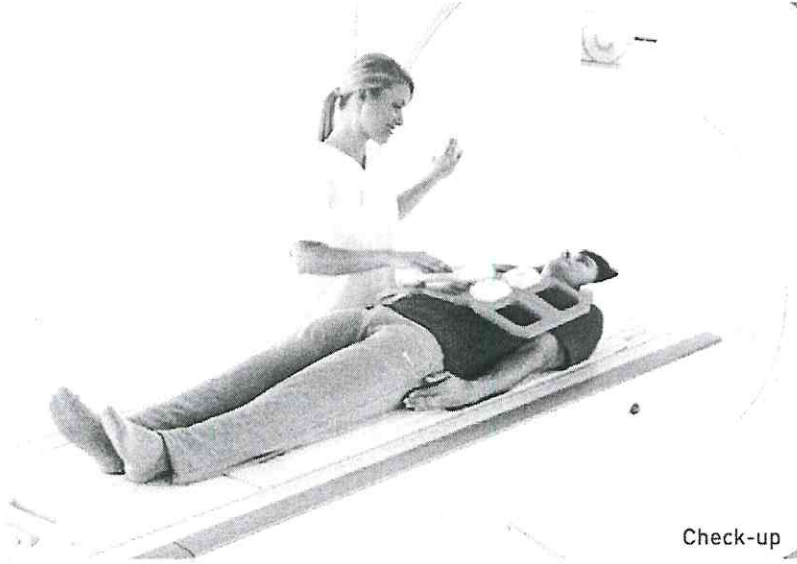
İLERİ TANI VE GÖRÜNTÜLEME MERKEZİ

Sağlıklı Yaşam

Gebelik

Check-up

- Ultrason
- Tüm rutin ultrasonlar
- 2ci düzey obstetrik US
- Fetal eko
- Obstetrik renkli doppler
- Elastografi
- Renkli doppler ultrason
- Tüm rutin renkli doppler ultrasonlar
- Penil renkli doppler ultrason
- Mammografi
- Kemik dansitometrisi
- Girişimsel radyoloji
- Meme biyopsisi
- Tiroid biyopsisi
- Prostat biyopsisi
- Dren yerleştirme
- İkinci görüş
- MR, BT ikinci görüş değerlendirme

www.ultrapark.com.tr

0 530 414 66 77 – 0 258 241 37 37

Muratdede Mah. Merkezefendi Cad. No: 64/A Denizli
(Devlet Hastanesi dolmuş durağında)

Bu satır başından sonuna kadar düzgün ve rahat bir şekilde okuyamıyorsanız en kısa zamanda bir göz doktoruna başvurmanızı tavsiye ederiz.

Katarakt (Fako) Ameliyatları ~ Göz Tansiyonu Ölçümü ve Ameliyatları ~ Ptergium / Şalazyon Ameliyatı ~ Şaşılık Muayenesi ve Ameliyatı
Excimer Lazer (wavefront) ~ Keratokonus Tedavisi (Crosslink-CCL) ~ Multidied Lazer ile Gözyaşı Kanalı Ameliyatı ~ FFA/OCT ~ Görme Alanı
Argon Lazer / Yag Lazer /SLT ~ Biometri ~ Pentacam / Pakimetri ~ Ultrasonografi ~ Çocuk Oftalmolojisi

ÖZEL VİZYONGÖZ
CERRAHİ VE LAZER MERKEZİ

0258 264 46 66

Sırapapılar Mh. 495 Sk. No:7 DENİZLİ (Denizli Sağlık Müdürlüğü Arkası)

www.ozelvizyongoz.com

İÇİNDEKİLER

4-7
Hekime Şiddet Furyası

Dr. Göksele Altınışik
Göğüs Hastalıkları uzmanı
PAÜ Tıp Fakültesi

8-11
DTO'nun Doktorlara Yönelik
Anket Sonuçları
Dr. Gökhan ÖNEM
Kalp Damar Cerrahi uzmanı
PAÜ Tıp Fakültesi
(Denizli Tabip Odası Başkanı)

12-13
Bir Çatı Altında Toplanmak

Dr. Belkis Sınık
Göz Hastalıkları uzmanı
Özel Odak Hastanesi

14-15
HERMİTAJ

Dr. Nurhan Meydan Acımış
Halk Sağlığı uzmanı
Merkez H. Cafer Özer TSM

16
Ölüm sana hiç
yakışmadı Murat Abi!

Dr. İhsan Alur
Kalp Damar Cerrahisi uzmanı
PAÜ Tıp Fakültesi

18-19
Adına Gelecek Dediğimiz;
Çatıp, Çaldırdığımız Hayatlar!

Dr. Yusuf Vize

20-21
Barışı Başlatmak:
Stefan Zweig
Özge KITER
Lise son sınıf öğrencisi

22-27
Direnci Güllü:
Enver Karagöz
Yavuz Kürkçü
Emekli Edebiyat Öğretmeni
Köln

28-29
Tıbbın Anarşist Çocukları &
Tamamlayıcı Tıp
Dr. Hasan DOĞAN
Bilimsel Proleterapi Derneği
Başkanı

30-33
Logos Spermaticos
[Gebe Bırakan Sözler]
Güney Çeğin
PAÜ Fen Edebiyat Fakültesi
Sosyoloji Bölümü öğretim üyesi

Adres: Sâltak Cad. No: 41/7 DENİZLİ Tel: 0258 264 33 67 - 263 23 14 Faks: 0258 263 95 15 - www.denizlitabipodasi.org.tr - info@denizlitabipodasi.org.tr

İmtiyaz Sahibi
Denizli Tabip Odası Adına
Yönetim Kurulu Başkanı
Dr. Gökhan ÖNEM
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Dr. Göksele ALTINIŞIK

Yayın Kurulu
Dr. Belkis SINIK
Dr. İhsan ALUR
Dr. Vesile KABACIOĞLU
Dr. Fazlı Cengiz BAYRAM
Dr. Simay KARA
Dr. İbrahim GÜRSOY

Grafik Tasarım: cilem.karazeybek@gmail.com
Basım: ATA MATBAACILIK SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
Adres: Buca Osb Mahallesi 3/19 Sk. No: 11 Begos Sitesi BUCA/ZMİR
Telefon: 0850 221 0 200 Baskı Tarihi: 25.01.2016

*Detay Dergisi basın meslek ilkeleri ile deontoloji tüzüğü normlarına uymayı kabul eder. Dergideki yazıların hukuki sorumluluğu yazarına aittir. Dergideki yazı ve fotoğraflar kaynak gösterilerek alınabilir. Dergide yayımlanan ilanların sorumluluğu ilan verene aittir.

Dr. Göksel Altınışık
Yazı işleri sorumlusu

2015 ARALIK

Değerli DETAY Dergisi Okuyucuları,

Denizli Tabip Odamızın yayını olan dergimizde sizlerle buluşan yazılar genelde aynı isimlere ait. Daha önce çağrılar yaptım ve yeni isimlerden de yazılarımız olsun isteğimizi sizlerle paylaştım. Bu davet her zaman için geçerli. Belki bu kez içinizden yazmak ve bize ulaştırmak gelir diye yineliyorum.

Aramıza katılanlar da oluyor. Bu bizi çok mutlu ediyor. Bir başka bakış açısı öğreniyor, bir başkasının dünyasına tanık oluyoruz.

Bu sayımızda başkanımız Dr. Gökhan Önem, birçoğumuzun da yanıtladığı anketin sonuçlarını bizlerle paylaşıyor. Tabip Odamız bizler için ne ifade ediyor, şikâyetlerimiz, beğenilerimiz ve beklentilerimiz neler sorularına yanıt aranan bu anketin sonuçları üzerinde düşünmeye, konuşmaya değer görünüyor. Genel sekreterimiz Dr. Belkis Sınık, yönetim kurulundaki görevi gereği yaşadıklarını ve bunlar üzerine düşüncelerini, önerilerini paylaşmış bizlerle. Tabip Odası'na üye olmak ve üye sorumluluğunun başlıcalarından olan aidatların düzenli yatırılması konusu çevresinde bir değerlendirme yapmış.

Benim de bir yazım var: Hekime şiddet furyası. Konu hakkındaki düşüncelerimi kaleme aldım. Yazık ki gündemimizden hiç düşmeyen bu konu hepimizin aklının bir köşesini sürekli kurcalıyor.

Dr. İhsan Alur, Tabip Odamızın önceki başkanlarından, yönetim kurullarının değişmez ismi, sevilen meslektaşımız, dostumuz ve abimiz Dr. Murat Alten için bir yazı hazırlamış. Hemen hepimizin içinden geçen böyle bir yazıyı üzerine almış. Sevgili Murat Alten'i özlemle ve sevgiyle anıyoruz. Işıklar içinde uyusun.

Dr. Nurhan Meydan Acımış'ın yazısı ilk anda bir gezi yazısı gibi görünse de iç dünyanın eleğinden geçirip sunduğu gözlemleri her birimizi başka bir aleme sürükleyebilecek nitelikte.

Dr. Yusuf Vize, fotoğraflarıyla süslediği yazısında, çocuklarımızı bir yarışın içinde nasıl harcadığımızı gözler önüne sermeyi amaçlamış. "Mükemmel Yetişkinler (!)" haline getireceğiz yanılığısı ile o yetişkinlerin içlerindeki çocuğu öldürdüğümüzü görmemiz için gözlerimizi açıyor.

Sosyoloji Bölümünden Doç. Dr. Güney Çeğin hocamız aforizmalarını paylaşıyor bizlerle.

Dr. Hasan Doğan da ilgi alanıyla ilişkili bir yazı paylaşıyor bizlerle.

Yavuz Kürkcü'nün derlediği yazı, 12 Eylül sonrası yaşadıkları ile "Direnci Gülü" adını hak etmiş bir insanı, öğretmeni, aydını, "Enver Karagöz"ü tanımamızı, anlamamızı ve onun yaşamımıza dokunmasını sağlıyor.

Sevgili Özge Kiter, "Dergi için yazı toplamam gerek" yakınmalarımın en yakın tanığı, biricik kızım. Dayanamadı ve sonunda "Bir yazı da benden olsun" dedi. En sevdiği yazarlardan biri olan Stefan Zweig hakkında yazdı. Bu değerlendirme yazısını okuduğumda göğsüm kabardı; ben tarafsız olamam. Bakalım siz ne düşüneceksiniz? Sizi de o kitaplara yöneltecek mi, bana yaptığı gibi..

Bu sayımızda sizlerle buluşana dek çeşitli etkinliklerimiz oldu, Cumhuriyet Bayramımızı kutladık, önderimiz Mustafa Kemal Atatürk'ü aramızdan ayrılışının 77. yılında özlemle andık. Tabip odamızın mekanı yenilendi.

Gündem hızla değişiyor güzel ülkemizde. Acı haberler art arda geliyor. İçimizi acıtıyor, umudumuzu çalıyor. Bir arada ve "barış içinde, özgür, adil ve kardeşçe bir dünya" isteğimizi daha güçlü dile getirme zamanı... Barış da birileri başlatsın; hemen şimdi...

Dr. Göksel Altınışik
Göğüs Hastalıkları uzmanı
Pamukkale Üniversitesi Tıp Fakültesi

Hekime Şiddet Furyası.

Baştan beklentilerinizi şekillendireyim: Bu bir fikir yazısı değil, araştırma dosyası raporu da. DETAY dergimizin okurları ile düşüncelerimi, dahası duygularımı paylaşmak istiyorum. Diğer türlüünü yapmak, sosyolojik arka planını, nedenlerini ve -ah ne iyi olurdu- çözüm önerilerini paylaşmak için daha uzun süre ve bir ekip halinde hazırlık gerekir. Mutlaka bir gün; ama şimdi konuya ilişkin duygularım...

Aile Hekimleri Federasyonu'nun düzenlediği bir kongrede konuşmacı olarak bulundum. Kursumuzun ardından ulusal bir kanalın ana haber bülteni sunucusu Fatih Portakal'ın katılacağı bir toplantı olduğunu öğrenince niteliğini merak ederek salona gittim. İnternet üzerinden çok sayıda aile hekimiyle gerçekleştirilen anket sonucunda "En İyi Ana Haber Sunucusu" ödülünü kazanmış. Aslında hamlenin çok zekice olduğunu düşünmemen neden olacak bir gerekçesi vardı orada bulunmasının. İki buçuk saati aşkın sürede ona aile hekimlerinin, sağlık sistemimizin sorunları anlatıldı.

HEKİME ŞİDDET SONA ERSİN

"Emeğe Saygı Şiddete Sıfır Tolerans"

Sayın Fatih Portakal, birçok not aldı ve bu konulardan hangisinin kamuoyuna duyurulmasında ne şekilde yardımı olabileceğini, hangilerinde olamayacağını net olarak ifade etti. Hiç bilmediği konularda doktorların konumunu, neler yaşadıklarını öğrendiği için mutlu olduğunu da belirtti.

Bu sorunlar arasında öne çıkanlardan biri kuşkusuz sağlık çalışanlarına şiddet ve bunda medyanın sorumluluğu idi. Doktorluğun değersizleştirilmesine yazılı ve görsel basın katkılarını hekim gözünden değerlendirildi. Kongre katılımcıları söz alarak düşüncelerini aktarırken "doktor hatası" haberlerinin yanlış şekilde ve konu henüz soruşturma sürecini tamamlamadan sunulduğunu ve bunların da halkın algısını olumsuz etkilediğini söylediler. Fatih Portakal da medya sektörünün gerçekleriyle itiraz etti. İlgili doktora da söz hakkı vermek istediklerini ama onların kameralara konuşmayı reddettiklerini söyledi. Ayrıca haber süresini her gün doldurmak için bu haberlere gereksinimleri olduğunu belirtti. Şiddet haberi şiddete özendiriyor görüşüne inanmadığını ve bu bakış doğru olsa hiçbir konuda haber yapmamaları gerektiğini ileri sürdü.

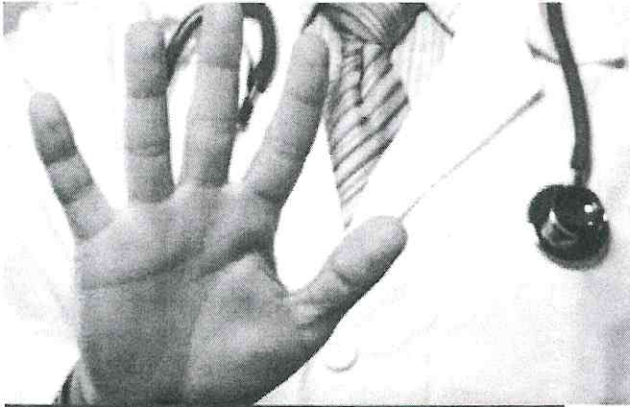
**Bazı durumlarda
şiddetsizlik,
şiddetten daha
fazla militanlığı
gerektirir.**

Cesar Chavez

““

Ülkemizde sağlık çalışanlarına yönelik şiddet münferit, hasta ve yakınlarının acılarının bir sonucu ve sınırlı bir hal olmaktan çıkmış, yaygın, giderek artan, sosyolojik bir sorun haline gelmiştir.

””

“Doktor hatası” ile ilgili haberlerde adı geçen doktorun röportaj vermemesi konusunu bir Adli Tıp uzmanının konferansında dinlediğimi anımsadım. Konu bir şekilde sonuçlanacak, belki de suçsuz bulunacakken o haberle yüzünü birleştirmenin zararını göreceği öngörülmüştü (bir tür deşifre olmak gibi). Mantıklı gelmişti bizlere. Aslında haber bültenini doldurmak için illa ki haber gereksinimleri olmasına da bir önerim vardı. Ama orada söylemeye olanak olmadı. Bir olaydan haberdar olduğunda haber dosyası açılması ve soruşturma tamamlandıktan sonra sonucu ile birlikte haberlerde yer alması daha adil olur diye düşünüyorum.

Elbette bu durumda haber ekibinin daha fazla emek ve zaman harcaması gerekecek. Kolaycılığa kaçılmayacak yani. Reyting kaygısı ile haber niteliği taşıyan olaylara yöneliyorlar ama sonuç saldırıya uğrayan, meslek sevgisini hatta yaşam sevincini yitiren, sadece bununla kalıp da yaşamını yitirmediği için bazen şanslı saydığımız doktorların sayısı da giderek artıyor.

Sağlık çalışanlarına yönelik şiddetin yaygınlığı ve boyutlarıyla ilgili olarak Türkiye’de yapılmış geniş tabanlı çok fazla sayıda araştırma olmasa da yapılan sınırlı sayıdaki çalışma sorun hakkında dehşete kapılmamıza yetecek nitelikte. Uluslararası çalışmalar özetle gösteriyor ki sağlık çalışanlarına yönelik şiddet diğer hizmet kollarında çalışanlardan on altı kat fazla [1]. 2000 yılında Eskişehir ilinde sağlık çalışanlarına yönelik şiddet olaylarının artması üzerine Eskişehir-Bilecik Tabip Odası’nın desteği ile Eskişehir, Ankara ve Kütahya’daki sağlık kurumlarında çalışanların 1 yıl süreyle, mesleklerinin son bir yılında sağlık kurumlarında herhangi bir nedenle sözel, fiziksel ve cinsel şiddet türlerinden herhangi birine en az bir kez uğrayıp uğramadıklarına yönelik bir anket çalışması yapılmış, bu çalışmada şiddete en yüksek derecede maruz kalma oranı Kütahya’da % 74,5, en düşük oran ise Eskişehir’de % 46,6 olarak tespit edilmiş [2]. Yani sağlıkçıların en az yarısının böyle bir deneyimi var ama biliyoruz ki tehdit, hakaret çoğu zaman şiddet olarak algılanmıyor.

Acil doktoru Dr. Egemen Nursoy, yazısında yorumluyor: Şiddet kadın-erkek, pratisyen-profesör, hemşire-doktor ayrımı yapmadan, her yere ve herkese yönelse de en sık acil servislerde görülmekte. Beklenildiğinin aksine şiddet gösterenler sosyoekonomik yönden alt seviyede kimselerle sınırlı değil. Okumuş, varlıklı kimseler de şiddet davranışlarını sıkça gösterir duruma gelmişler. Haberlerden izlediğimiz kadarıyla bazen bir kaymakam, bazen de bir milletvekili dahi olabiliyor hekime şiddet uygulayan. Özetle, şu yorumu yapmak yanlış olmayacaktır: Ülkemizde sağlık çalışanlarına yönelik şiddet münferit, hasta ve yakınlarının acılarının bir sonucu ve sınırlı bir hal olmaktan çıkmış, yaygın, giderek artan, sosyolojik bir sorun haline gelmiştir.

"Sorun, çözümü görememelerinde değil; sorunu görememelerinde"

G.K. Chesterton.

İşin kötüsü, önceleri "gerçekten münferit olay" iken böylesine günlük yaşamımıza girmesi meslek yaşamımızı derinden ve olumsuz etkiliyor. Göksel Kalaycı hocayı kaybetmemizden, Ersin Arslan'ın kaybindan, darp edilen onlarca doktor arkadaşlarımızın haberlerinden önce olsa böyle olmazdı. Kendim dahil bir çok arkadaşımın, şiddetle ilişkili bir deneyim yaşama korkusunun artık "paranoya" olmadığını düşünmeye başladığını görüyorum. Evet, sık sık endişe hissediyorum; kendim için, çalışma arkadaşlarım, asistanlarım ve hemşirelerim için. Hastalarımı kurtarmak için gereğini yapmak meslek ahlakım, yeminimdi. Şimdi "Aman bir sorun çıkmasın; hayatıma, beden ve ruh sağlığıma kastedilmesin" duygusu içime çörekleniveriyor. Bu iki güçlü ve zıt dürtünün mengenesinde sıkışıp kalıyorum.

Bir süre önce servisimizde masif hemoptizi (ağızdan çok miktarda kan gelmesi) ile tedavisi yapılan bir hastanın yakınları en baştan beri kalabalık ve tehditkar bir havada hastanın etrafındalardı. Sürekli uyarmak gerekiyordu serviste bu denli fazla refakatçi olamayacağı konusunda. Hastane güvenlik önlemleri de işe yaramıyordu. Anlamamazlıktan geliyorlar, gidip birazdan dönüyorlar, güvenlik görevlilerini bir şekilde atlatıyorlardı. Bronkoskopisini ameliyathanede, Göğüs Cerrahimizin hazır bulunduğu bir ortamda yaptım. Ameliyathaneye girerken 5 kadar yakınının hastadan önce kapıya geldiğini gördüm. İşlem sorunsuz geçti. Sonrasında hastam minnet tümceleri kurarken ben de duygumu ifade ettim. Hasta ve hasta yakınlarının doktorların üzerinde böyle bir baskı kurmasının, tehdit havası estirmesinin doğru olmadığını söyledim. "Ben bir şey demiyorum, kendileri yapıyorlar" dedi. "Sen, babasın. Yatıştıracak kişi sensin!" dedim,

Sorun çıkmadan bu hastayı taburcu etmenin iç rahatlamasını yeni yaşamıştık ki bir başka hastanın yakınlarının bölümümüzden arkadaşlarımı tehdit ettiğini duydum. Kolon kanseri operasyonu ardından akciğer damarında pıhtı tanısı ile yatırılıp tedavisi yapılan bir hastanın yakınları ortalığa korku salıyorlarmış. Dalakta da pıhtı vardı ve hastanın karın ağrısı çok şiddetliydi. Defalarca genel cerrahi görüşü aldık; "Yapılacak bir şey yok, beklenecek" dendi. Klinik durumu düzelince de tedavisini ayakta sürdürmek üzere hasta taburcu edildi. Ardından acil servise başvurması gerekmiş. Dalakta abse saptanmış. Genel durumunun bozuk olması ve hastanemizde yer olmaması üzerine bir başka hastanenin yoğun bakımına sevk edilmiş. Oradaki doktor arkadaşın "Hastanızı erken taburcu etmişler, doğru dürüst tedavi edilmemiş" demesi üzerine "Biz aşiretiz, taş taş üstünde koymayız" diyen bir grup insan hastanemizi basmış. Bizi hasta yakınlarına hedef gösteren meslektaşımıza ulaşıldığında, "Yoğun bakımın kapısında 40 kişi vardı, kendimi korumalıydım" demesi olayın vehametini katlıyor bana kalırsa.

Ben bu olayları duyduktan birkaç gün sonra odama iki kişi girdi. Başhekimliğe gidip hastanın birincil doktoruna ulaşamadıklarını söylemişler, oradan da "Siz poliklinik tarafına gidin, herhangi bir hocayı bulun; kimseyi bulamazsanız geri gelin" denmiş. Hasta bakıyordum. İçeri girdiler, dışarda beklemelerini söyledim. Hastamdan sonra yeniden girdiklerinde kapıyı açık bırakmaları içimi biraz rahatlattı. Hastanın servisimizde yatışında yaşananları, yapılanlarda bir eksiğimiz olmadığını anlattım. Bu sırada sekreterim, kat görevlileri endişe içinde, değişik bahanelerle kapının önünden geçiyorlardı. Bu çabaları iyi niyetli ama çok da rahatlatıcı değildi kuşkusuz. Evet, bir kez daha sorunsuz atlatabilmiştim. Çekirgenin sıçrama hikayesini aklıma getirmemeye çalıştım.

Tamam, cezalar caydırıcı niteliğe çıkarılsın ve uygulansın ama temelde başka bir sorun var. Çok çok daha büyük. Sevgisiz olduk, insafsız olduk, karşımızdakinin yerine kendimizi koymaya çalışmaz olduk. Eşkiya olduk, kabadayı olduk, infazcı/cellat olduk.. Anlayışı, hoşgörüyü, saygıyı unuttuk. Değerlerimizi yok edip yerini değersizliğe bıraktık.

İşte bunun için bir şeyler, çok şeyler yapılması gerek.. Hem de hemen.. Kültürel değişimlerin dinamikleri göz önünde bulundurularak. Bunun ancak ölümlü bir olay yaşandığında üç beş gün konuşulup kınama mesajları yayınlanıp sonra da unutulacak bir konu olmadığı açıkça belli oldu. Hatta kartopu gibi büyüyor.

Şiddete ve haksızlığa uğrayan meslektaşlarımıza sahip çıkmamız çok doğru bir refleks. Bir sonraki aşamaya da hızlı geçilmeli. Bu duruma gelmemize yol açan yozlaştırıcı ve insana, kendine bile yabancılaştırıcı etkenleri ortaya koymalı. Mücadelemizi o temel ve yıkıcı sorunun çözümü için yine "birlik içinde" vermeliyiz.

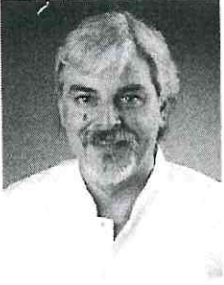

**HEKİME ŞİDDET
SONA ERSİN**

"Emeğe Saygı Şiddete Sıfır Tolerans"

1. Kingma M. Workplace violence in the health sector: a problem of epidemic proportion. Int Nurs Rev 2001; 48, 129-30

2. Ayrancı Ü, Yenilmez Ç, Günay Y, Kaptanoğlu C. Çeşitli sağlık kurumlarında ve sağlık çalışanlarında şiddete uğrama sıklığı. Anadolu Psikiyatri Dergisi 2002-3; 147-154

Dr. Gökhan ÖNEM
Kalp Damar Cerrahi uzmanı
Pamukkale Üniversitesi Tıp Fakültesi
(Denizli Tabip Odası Başkanı)

Denizli Tabip Odası'nın Doktorlara Yönelik Anket Sonuçları

Değerli meslektaşlarım,

Denizli Tabip Odası Yönetim Kurulu olarak göreve geldiğimiz günden itibaren hekimlere yönelik bir anket yapma fikri oluştu. Amacımız Denizli'de çalışan hekimlerin sağlık sistemindeki sorunlara yönelik fikirlerini almak, tabip odamızın yeni dönemde yapacağı faaliyetlere yön vermek ve odamıza yönelik eleştirileri alarak eksiklerimizi tespit etmektir. Anketi Denizli'de çalışan tüm hekimlere tabip odamıza üye olsun olmasın ulaştırmayı hedefledik. Önemli ölçüde de bu amacımıza ulaştığımızı düşünüyorum.

Anket sorularının bir kısmı çoktan seçmeli iken bir kısmı, açık uçlu sorulardı. Bu cevabı açık sorularla hekimlerin daha özgür cevaplar verebilmesini diledik. Ancak anket sonuçları gelince açık uçlu sorulara yazılan cevapları okumakta bazen gerçekten zorlandık (Resim 1). Az kalsın bir eczacı arkadaşımızdan yardım istemek durumunda kalacaktık.

3) Tabip odasına üye iseniz neden üye olduğunuzu belirtir misiniz?

Mezlektaşı olarak

Resim 1

Anketimize 341 hekim arkadaşımız katıldı. Bazı sorular meslektaşlarımızı kızdırdı (Resim 2), bazı cevapların tümü negatif ve karamsar cevaplardı (Resim 3), bazı cevaplar bizi sevindirdi (Resim 4), bazıları ise düşündürdü (Resim 5).

1) Tanıtım

Çalıştığı kurum

Semerkent DH

Yaş

35-45 arası

Brans

Genel İlgilendirme

Resim 2

18) Sizce en önemli 3 hekim sorunu nedir?

- Akut ve kronik kardiyovasküler hastalıkların önlenmesi için yeterli önlemlerin alınmaması
- Hastaların tedavi ve bakım süreçlerindeki yetersizlikler
- Hastaların tedavi ve bakım süreçlerindeki yetersizlikler

19) Hekim sorunlarının çözümü konusunda düşüncelerinizi ve önerilerinizi yazınız?

Yok.

20) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

İyi değil
Biraz kötümüş

21) Hastaların tedavi ve bakım süreçlerindeki yetersizlikler için en önemli sorun nedir? Anket sorularında yer alan sorulara yönelik olarak yazınız.

Tabip odasının etkinliği yazınız?

a) Evet b) Hayır

22) Hastaya üye neden?

a) Evet b) Hayır

23) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

24) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

25) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

26) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

27) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

28) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

29) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

30) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

31) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

32) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

33) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

34) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

35) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

36) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

37) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

38) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

39) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

40) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

41) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

42) Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır?

a) Evet b) Hayır

30) Tabip odasında en çok eleştirildiğiniz ve düzeltilmesini istediğiniz konuları belirtiniz?

Önceden sadece adı olan bir kurum, bölgenin bir kesime gidecek bir kurum olarak görülür. Ancak son yıllarda savaşa rağmen değişim ve iyileşme.

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

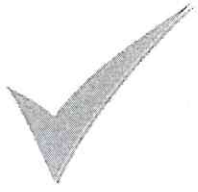
Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

Basında dilem

</

“Denizli’de çalışan hekimlerin sağlık sistemindeki sorunlara yönelik fikirleri ve çözümlerimiz.”

Ankete katılan hekimlerin %52’si uzman, %29’u Pratisyen, %12’si öğretim üyesi, %8’i de araştırma görevlisiydi. Kurum olarak bakıldığında %29’u özel hastane, %27’si üniversite, %17’si birinci basamak, %14’ü devlet hastanesi, %9’u işyeri hekimi ve %4’ü muayenehanede çalışan hekimlerden oluşmaktaydı.

Tabip odasına üye iseniz neden üye olduğunuzu belirtir misiniz diye sorduğumuzda aldığımız cevapların %36’sı zorunluluktan, %25’i olunması gerek, %25’i dayanışma, %11’i örgütlenme idi. Bu sonuç bize üyelerimizin üçte birinden fazlasının isteği ile değil zorunluluk sonucu üye olduklarını gösterdi. Üye değilseniz neden üye olmadığınız diye sorduğumuzda, cevaplar %21’i faydasına inanmıyorum, %20’si zamansızlık, %18’i önemsememe, %11’i siyasi olduğunu düşündüklerini gösterdi.

Hekimlerin %45’i tabip odasının etkin bir kuruluş olduğunu düşünürken %55’i etkin bir kuruluş olmadığını ifade etti. Etkin olmadığını düşünenlere neden tabip odasının etkin bir kuruluş olmadığını sorduğumuzda ağırlıklı cevaplar politize (%34), yönetim hataları (%14), pasif davranma (%13), yasadışı gücü yok (%10), birliktelik yok (%8) olarak geldi. Bazı cevaplar ise düşündürücüydü (Resim 6).

Tabip odalarında sosyal faaliyetlerin yapılıp yapılmaması gerektiği her zaman tartışma konusu olmuştur. Bazı hekim arkadaşlarımız belki de haklı olarak tabip odalarının asli görevinin sosyal faaliyetler olmadığını, sadece hekim hakları ve etik konularda çalışmalar yapması gerektiğini ifade etmektedirler. Hekimlerin bu konudaki eğilimlerini görebilmek için ankette hekimlere “Tabip Odası sosyal faaliyetlere yer vermeli midir?” sorusunu yönelttik. Hekimlerin çok önemli bir bölümü (%93) sosyal faaliyetlerin yapılması yönünde görüş bildirdi. “Tabip Odasının sosyal faaliyetlerine katılım gösterir misiniz?” sorusuna %67 hekim evet, %33’ü hayır olarak yanıt verdi. “Hangi sosyal aktivitelere yer verilmelidir?” çok seçenekli sorusunda hekimler %67 tıbbi seminer, %56 kurs, %44 gezi, %42 müzik-sinema, %39 balo, %34 kahvaltı-yemek, %31 tıp dışı seminer talebinde bulundu. Sosyal aktivitelerin düzenlenme sıklığını sorduğumuzda ağırlıklı olarak kursların üç ayda bir, Eğitim seminerlerinin ayda bir, gezilerin üç ayda bir, kahvaltı-yemeğin altı ayda bir, müzik-sinemanın ayda bir, tıp dışı seminerlerin üç ayda bir düzenlenmesi talep edildi.

30) Tabip odasında en çok eleştirdiğiniz ve düzeltilmesini istediğiniz konuları belirtiniz?

Yönetimi Bile tanımıyoruz.
Eski Başkan gözükürdü
Yenisinin Aesni bile yok
görsek tanımıyız .

Resim 5

5) Tabip odasının etkin bir kuruluş olduğunu düşünüyor musunuz?

a. ( ) Evet b. (x) Hayır

6) Hayır ise gerekçenizi belirtiniz.

16 yıldır
na ite
yanadığını
anlayamadım

Resim 6

MOBBING - MOBBING - MOBBING

18) Sizce en önemli 3 hekim sorununu yazınız?

- Mobbing
- Mobbing
- Mobbing

Resim 7

Hekim sorunları ile ilgilenip ilgilenmediklerini sorduğumuzda hekimlerin %91'i hekim sorunları ile ilgilendiklerini ifade etti. En önemli üç hekim sorunu nedir diye sorduğumuzda %42'si özlük hakları, %40'ı çalışma şartları, %30'u gelir, %27'si sağlıkta şiddet, %18'i itibarsızlaştırma, %8'i deontoloji, %7'si dayanışma, %5'i mobbing sorunu olduğunu söyledi. Bir hekim arkadaşımızın ise tek bir sorunu vardı [Resim 7].

Hekim sorunlarının çözümü konusunda hekimlere düşüncelerini sorduğumuzda %22'si dayanışma, %14'ü sık toplantı, %14'ü güçlü sivil toplum kuruluşları, %13'ü hukuki etkinlik, %7'si medya kullanımı ile sorunların çözülebileceğini ifade etti. Bir arkadaşımızın bu soruya yanıtı yine düşündürücü idi. Resim 8.

19) Hekim sorunlarının çözümü konusunda düşüncelerinizi ve önerilerinizi yazınız?

Herseyi kabullen beklemeyin

Resim 8

SAĞLIKTA DÖNÜŞÜM PROGRAMININ
UYGULANMAYA BAŞLADIĞI
2003 YILINDAN BERİ HEKİMLERİN
SORUNLARI HER ALANDA
ÇİĞ GİBİ BÜYÜDÜ

Tabip odasının hekim sorunlarına karşı yaklaşımı nasıl olmalıdır diye sorduğumuzda hekimlerin %19'u birleştirici, %19'u apolitik, %18'i aktif, %15'i daha duyarlı, %8'i güçlü, %7'si hükümetle iletişim içinde olmalı şeklinde yanıt verdi. Hekimlerin daha sık bir araya gelerek toplanması ve kaynaşması için bir lokal gerekli midir diye sorduğumuzda hekimlerin %81'i hekimlere ait bir lokalin gerekli olduğunu ifade etti. Hekimlere tabip odamızın faaliyetlerinden memnun olup olmadıklarını sorduğumuzda %60 hekim memnun olduğunu, %40 hekim ise memnun olmadıklarını ifade etti.

Sonuç olarak yaptığımız ankete yanıt veren hekim sayısı 341 ile beklentimizin altında olmasına rağmen sayısal yönden anlamlıydı. Bizim de her zaman vurguladığımız şekilde öncelikli hekim sorunlarının özlük hakları, çalışma şartları, gelir ve şiddet olduğu teyit edilmiş oldu. Denizli'de çalışan hekimlerimizin çoğunluğunun odamız faaliyetlerinden memnun olmasına rağmen yönetici olarak bizlerin bazı eksikliklerinin olduğunu da ortaya koydu. Bu anketin hem sorularının hem de katılımcı sayısının genişletilmesi ile daha sağlıklı sonuçlara ulaşılabilecektir. Dileğim bu tür anketlerin birçok tabip odası tarafından yapılması ve sonuçların birleştirilmesi ile hem tabip odalarının hem de çatı örgütümüz Türk Tabipleri Birliği'nin uygulayacağı politikalarda anket sonuçlarını göz önünde bulundurmasıdır.

Sağlıkta dönüşüm programının uygulanmaya başladığı 2003 yılından beri hekimlerin sorunları her alanda çığ gibi büyüdü. Bu sorunların çözümünde en önemli ve ilk adımın hekimlerin bir araya gelerek ortak bir şekilde hedefe ilerlemeleri olduğu aşikâr. Bu nedenle tabip odalarında görev yapan hekimler olarak bizlere önemli görevler düşüyor. Ben en önemli görevimizin hekimleri bölecek, ayrıştırarak söylemlerden kaçınarak hekimler olarak ortak paydamız olan hekim sorunları odaklı aktivitelerde bulunmak olduğunu düşünüyorum. Diğer şekilde hekimlere de uygulanmak istenen böl-parçala-yönet politikasını bertaraf etmek oldukça zorlaşacak.

ÖZEL
ODAK
HASTANESİ

Dr. Belkıs Sınık
Göz Hastalıkları uzmanı
Özel Odak Hastanesi

Bir Çatı Altında Toplanmak

Hacettepe Tıp Fakültesi'nden 1990 yılında mezun olduktan sonra İstanbul Göztepe Hastanesi'nde Nöroloji ihtisasına başladım. O zaman İstanbul Tabip Odası Çağaloğlu'nda idi ve bana çok uzaktı ama ilk fırsatta gidip odaya üye oldum. Zorunlu değildim ama ben kendimi zorunlu hissediyordum. Meslek örgütüne üye olmak bir aidiyet, birliktelik ve güç hissi veriyordu bana. Ayrıca tabip olduğumu ispatlayan kimliği veren tek merkezdi.

Sonra sürekli aidatlarımı ödedim. Ankara'ya döndüm, Göz ihtisasına başladım. Çok yoğun çalıştım, aidatlarımı ödemeye devam ettim, ama bir kere bile odaya gitmedim. Ara sıra çağrılar geliyordu ve ilgilenmiyordum. Uzman oldum Denizli'ye geldim. Kaydımı Denizli'ye aldırardım. Artık cep telefonu vardı, odadan mesajlar kolay ulaşıyordu. Orada çalışan insanlar vardı, bir şeyler yapıyorlardı, ama sanırım bir kere gittim ona da yakın bir arkadaşımın konuşması olduğu için. Ancak her zaman aidat ödedim. Zaten muayenehane açtıktan sonra üyelik zorunlu hale gelmişti. Ha unutmayayım, bir de seçimde ara sıra biri beni arardı ve onun hatırı için oy kullanmayı da hiç ihmal etmezdim. Tabip Odası'na saygı ve sevgiyle başlayan maceram, zorunluluk olarak devam etti ne yazık ki. Aidatımı ödüyordum ya, yeterdi.

Bu arada Türkiye'de çok şey değişti. Öncelikle sağlık ocakları kaldırıldı, sağlıkta dönüşüm başladı, önce pratisyen arkadaşlarla başlayan değişim yavaş yavaş uzmanları, muayenehaneleri ve üniversiteleri etkiledi. Hep üzülüm, konuştum ama hiç birlik olmak aklıma gelmedi. Odaya gitmek, paylaşmak aklıma gelmedi.

Ta ki 2014 yılı Mart ayında şu anki ekibimiz 'gel birlikte çalışalım' diyene kadar. Önce düşündüm, ne işe yarardı ki oda. Gereksiz değil miydi, ben tabip arkadaşlarla ne kadar ilgiliydim, kendi dünyamda ve işimde idim yalnızca. Herkes gibi. Aslında sadece insanlarla tanışmak ve değişiklik olsun diye kabul ettim ve göreve başladık.

Yaklaşık 1,5 yıldır Tabip Odamızda çalışıyorum ve bugün bunun yaptığım en doğru işlerden olduğunu düşünüyorum. Bu süre içinde pek çok şey öğrendim. En başta sadece aidat yatırarak bir meslek örgütüne üye olunamayacağını (aslında üye olup, aidat yatırmayanların da çok olduğunu şaşırarak gördüm)... İnsanın esas olarak katılımla meslek örgütüne sahip çıkacağını, karşılık beklemeden emek vermek gerektiğini...

Herkes diyor ki: 'Tabip Odası ne işe yarıyor?'

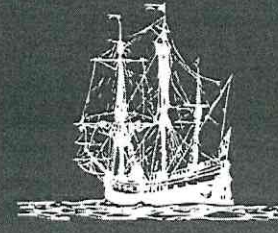
Oda şu anda kanuni anlamda, özel çalışan hekimlerin etik kurulu niteliğinde, en önemli işi bu. Sorunlarımıza karşı zayıf bile olsa bir ses, bir direnç yeri; başka bir yer de yok zaten.

Ama ben şimdi anlıyorum ki, Tabip Odası esas olarak bir birliktelik, bir kaynaşma yeri. Bir insanın diğerinin sorununu görme ve paylaşma yeri, insanları anlama ve tanıma yeri.

Bu kısa sürede sorunlarımızın ne kadar büyük olduğunu çok yakından izledim. Aile hekiminin, pratisyen hekimin, iş yeri hekiminin sorununu, darp olaylarının çokluğunu, acil servislerin sorunlarını, uzmanların ve asistanların sıkıntılarını, emekli hekim maaşlarının neredeyse yoksulluk sınırında olduğunu, hocaların mutsuzluğunu, Tıp Fakültelerinin durumunu....

Asıl önemli sorunumuzun da içimizden bir grubun diğerinin sorununa hiç aldırmaması olduğunu üzülerek gördüm. Bir grup diğerini umursamıyor, herkes ancak kendine dokunulduğunda tepki gösteriyor. Oysa hepimiz aynı gemide savruluyoruz sağa sola.

Diğer bir sorun da odaya ilgi. Şu gerçek ki hepimizin işi yoğun. Bu yoğunluk arasında şu anda görev verilen ekip zaman bulup çalışıyor, koşturuyor. Aslında yoğun çalışmalar yapılıyor, gündem devamlı takip ediliyor, açıklamalar yapılıyor, toplantılar yapılıyor, etik kurul çalışıyor, ziyaretler yapılıyor, organizasyonlar yapılıyor, her türlü dilekçe inceleniyor, ama üyelere ilgi çok az. Herkes benim daha önceki zamanda düştüğüm duruma düşmüş, umursamazlık içinde. Yapılan işlere destek olan yok. Anket yaptık: katılan az. Organizasyon yapılıyor: biletçi durumuna düşüyorsunuz. Aylık toplantılar oluyor: katılım 10-15 kişi. Peki biz nasıl birleşeceğiz, nasıl tanışacağız, hekimlik saygınlığımızı nasıl kazanacağız, başka bir kurumumuz var mı? 1.5 yıldır odaya belge almak dışında uğrayan hekim sayısı herhalde 5 ya da 6 kişidir.

Aslında biz büyük bir gücüz Türkiye’de.

Bu da son derece üzücü ve motivasyon kırıcı bir durum. Bir günlük bir birleşme bile hekimlere çok fazla şey kazandırabiliyor, bunu zaman zaman görüyoruz. Ama bunun yolu nedir, işte burada tıkanıyoruz. Her birimizden destek gerekir, tanışmak, kaynaşmak ve konuşmak gerekir. Herkesin fikrini ortaya koyması gerekir. Birliktelik gerekir.

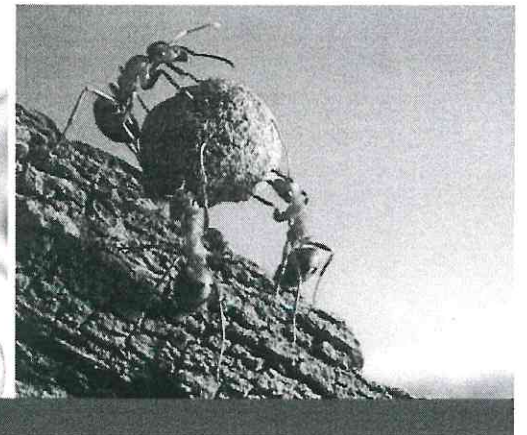
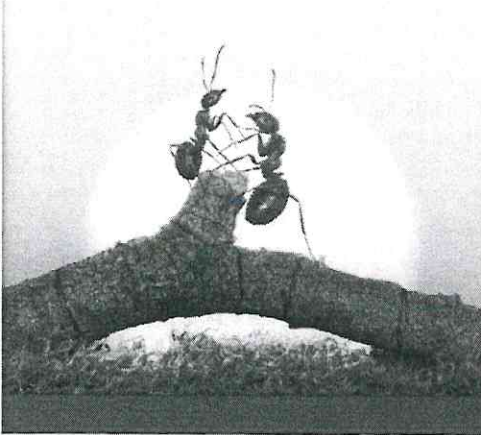
Benim farkındalığım için, işin içine girmem gerekli oldu, belki arada gelip uğramak sizde de farkındalık yaratır. Tabip Odası hepimizin ve odaya sahip çıkalım. Elimizde şu aşamada başka bir kurum yok. Ekip olarak ilk hedefimiz olan, oda koşullarını düzeltmeyi neredeyse başardık. Herkes uğrasın, gelsin, eleştirsin, katkıda bulunsun diye, sadece çay içip

dertleşelim, tanışalım diye. Böyle başlar birliktelikler, hiç bir şey olmazsa, bir sohbetle içimiz açılır, biraz unuttur rahatlarız. Bence odanın en önemli işlevlerinden biri de bu.

Unutmayalım ki tabip kimliğimizi hala bu kurumdan alıyoruz, onun dışında sadece kurum kimliklerimiz var.

Doktorlar olarak ileri dönem için amacımız, kendimize müstakil bir bina yapmak, hekimlere yaraşan bir yere sahip olmak, burada buluşmak olmalıdır bence. Bu da ancak meslektaşlarımızın destekleri, projelere sahip çıkmak ve odamızı yalnız bırakmamakla olacak. Ben buna gönülden inanıyorum.

Tüm meslektaşlarıma saygılarımla.

DENİZLİ HALK SAĞLIĞI
MERKEZİ

TC Sağlık Bakanlığı

Dr. Nurhan Meydan Acımış
Halk Sağlığı uzmanı
Merkez H. Cafer Özer TSM

St Petesburg'da Dondurucu Soğuğun Giremediği Tek Yer "HERMİTAJ"

Rusya'ya ilk seyahatimde üşüdüm, beyler, bayanlar. Dondum. Dudaklarım, kulaklarım, ellerim ayaklarım buza, soğuğa kesti. Gözlerim alışkın olmadığı bu iklimde geçmiş ve gelecek ve şimdi arasında anılarımın üzerinde gezindi durdu. Allahınızı severseniz lütfen söyleyin, ne yapılabilirdi? Üşümekten başka. Eski taş binaların soğuk gölgesinde, yılların izini taşıyan bakımlı sokak taşlarının düzlüğünde bir Allahın ışığına hasret bakındım durdum, ne istediğimi bile bilmeden. İnsan duygularını yanında taşır, ne zaman ki bir şeyler ters gider başlar düşünmeye.. Neydi beni bu kadar üşüten? Baltik denizinin yaman dalgalarının peşi sıra sürükleyip bıraktığı bu kent mi, yoksa çocukluktan bana kalanlar mı? Bilemiyorum. İçimde eskilerden bir melodi yolun buldu, yüreğime çiğirdi durdu.

Çocukluğum, çocukluğum,
eksik bir şey var bilemiyorum.

Kapkaralık derin bir kuyu var,
bir türlü içinden çıkamıyorum.

İzmir'li hemşerim en kalın tondan bana eski şarkısını mırıldandığında, gözlerimi soğuk savaştan kalan yalnız ve güzel ülkemizin çocukluk yıllarına açacağını bilmiyordum. Gözlerimim önünden siyah beyaz tek televizyonumuzun karlı ekranında Sovyet Rus askerleri, tank, silah savar, savaş füzeleri geçti durdu, yetmedi bir sıra yüzleri soluk, duruşları soğuk, Rus sivil insanları sıralanıverdi. Bitirim güzel olsalar, olmasalar ne yazar. Onlar düşmandı. Tek bir yanıfta top yekûn ülkeme saldırmaya hazır, tek komutla yurdumu kana, şiddete, göz yaşına boğacak, insanlar yığını değil miydiler? Gözlerimin önünden yeşil düzgün askeri giysileri ile tek sıra halinde geçen Sovyet Rus askerleri değildi sadece, ülkenin tek kanalında elinde bir koca metin sabah akşam aynı cümleleri okuyup duran, eski TRT spikeri de geçti durdu. Komünist miydi - anarşist miydi anlamını bilmediğim, kimseye de sormadığım bir dolu kelimenin hem okuyup hem yazdığım, yalan dünyadan bıktığım şu günlerdeki tam karşılıkları aklıma yığıldı kaldı. Korkuyordum ben enem konam korkuyordum, korktukça üşüyordum, üşüdükçe örtünüyordum. Örttüm. Dişlerim titrerken, ruhum çocukluğumun incinmişliğini gizlerken, ne buldu isem üstüme atıp, sıkı sıkı sarınıp yola koyuldum.

HERMİTAJLA İLE İLK TANIŞMA

Üzerimde kalın abam, sırtımda erzak dolu çantam, ayaklarım kavi, ellerim eldivenli, yüzümde eskilerden kalma kar maskesi neye benzediğimi bilemeden, Rus kızlarının olağanüstü güzelliklerine, soğuşa aldırılmaz düzgün bacaklarındaki çorapsız hallerine baka baka, az biraz içlene içlene Neva nehri boyunca uzun bir süre yürüdüm. Kuşlar güzeldi, bir Mayıs sabahı nefesimde tüten duman, mırıldandığım acem türküm güzeldi, ah o bulutlar yüzümü oksayarak giden oynak bulutlar güzeldi, henüz uyanmayan kentin sukûta varan dinginliğinde bisiklet tıkrıtıları güzeldi, köşede duran parktan gelen tek tük hayvan mırıltıları güzeldi, rahvan giden atın hoşluğunda ilerleyen binek arabası içinde el salladıklarım güzeldi, yüzümü ıslatan tek damla nehir suyu güzeldi, havanın demli kahve kokusu, kaldırımı dolduran öğrenci kalabalığı, Allah kahretsin söylemeden geçemiyorum işte, berrak teninde mavi gözlü Rus kadınları ve hatta kilisede ikon öpmekten kendinden geçmiş kırmızı yanaklı bacı kılıkli olanları bile güzeldi. Ah şu soğuk da olmayaydı, yedi bitirdi beni.

SELAM SANA HERMİTAJ!

İŞTE KAN AYAKLI BİR ANADOLU KADINI

Geç açılan bilet kulübesinin önünde geçen sürenin ardından, öne geçmek için her daim hamle yapan adlarını, dillerini, kim olduklarını bilmediğim insan kalabalığı arasında, ayağa basma, terslenerek bakma, kaza süsü ile itekleme, omuz üzerinde dirsek atma, sivri ayakkabı ucu ile yanlışlıkla basma, sağa düşer gibi yapıp sola sapma, yan çizme, kerhen arkadan sıkıştırma, yoluna ciklet atma, düşer gibi yapıp çelme takma ve hatta tekmele kavlından bir kadına yakışmaz ama her durumda kurtarıcı arsız hallerimle; bir zamanlar Çariçe Katerina'nın olanca endamiyle yürüdüğü Kışlık sarayının ilk mermer merdivenlerinden yukarı, dünyanın en görkemli saray müzesinin sabah ışıklarının dağıldığı geniş alanına usul usul çıktım. Barok üslup iç binanın ilk durak salonun görsel zenginliğine vurulmuş bir halde adım adım yol alırken, altın varaklarla süslenmiş küçük duvar süsteri ile bezeli 3 milyondan fazla özel esere sahip Hermitaj'da bir müzeyi değil de, Çariçenin 20'e yakın sevgilisine her gün fısıldadığı sayısız aşk dolu sözcüklerin kuşatması altında şehvet dolu bir mabedi gezer gibiydim adeta. Öyle deli hislerin de esiri olarak hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemeyen gözlerimin rehberliğinde; önce alt katta Eski Mısır medeniyetinin tarihe kazandırdığı, mumya, kral mezarlıkları ile Eski Yunan uygarlığının devasa heykellerin arasında büyümlü bir tarihsel serüvene doğru yol aldım.

Ön kapıda yaşananlar, müze içinde port-manto önünde umarsızca bekleyişim, paltonun iç cebinde unuttuğum rublelerim, azık torbamin elimden alınması ve dahası gişe girişinde birkaç saat öncesinden 1 Mayıs kutlaması için Saray Meydanını dolduran bando mızıkacı yüzlerce askerden birkaçının sarhoş, akla ziyan halleri kafama takıldıkça, ikinci katta yer alan Rus klasiklerini aynı hoşlukta gezdiğimi söylemem.

Gördüklerim ve görmediklerim bir yana beni asıl etkileyen; en üst kattaki Ekspresyonistlerin (izlenimci) muazzam eserleri ile dolu güney cephe odaların karşı konulmaz çağrıları idi. **Yüce Mevlana misali gel ne olursun gel diyordu sanki.** Dar odalar, loş koridorlar, ara sıra karşınıza çıkıveren gizli geçitlere dizilmiş küçük parça eserlere çok takılmadan, 25 kilometre seyir alanına sahip üç yüzden fazla odada sergilenen yeni dönem ressamaların eserlerini görmek için can atıyordum. Merdivenleri üçer beşer çıkarken bana kucak açan tabloların önünde kendimi unutmuş bir halde, karanlığın gece gibi çökmeye başladığı, ziyaretçi kalabalığının giderek azaldığı, vaktin bitmeye yaklaştığını bile anlamadan odadan odaya dolaştım. Ecnebi illerde kilise çanının ardından ansızın duyulan ezan sesi gibi bir hisle, kocamın adımı anons etmesinin ardından düştüğüm hayal deryasından bir anda uyandım. Mehmet yana yakıla beni arıyordu. Ben nerdeyim, nerdeyim, nerdeyim, aaaa sahiden kaybolmuşum ben. Eee ne olacak şimdi?

Gel de şimdi hepsi birbirinden güzel beyaz Rus kadınların hizmet verdiği başlangıç noktasına git, ayaklarımdan kan çıkarken hem de, dışarıda dondurucu soğuk beni beklerken hele..... Oldu mu be....?

Dr. İhsan Alur
Kalp Damar Cerrahisi uzmanı
Pamukkale Üniversitesi Tıp Fakültesi

Ölüm sana hiç yakışmadı Murat Abi! Apensız aramızdan ayrılman da! İki gün sessiz sedasız ölümü beklemen de olmadı.

12 Nisan 2015 Pazar günü akşam saatlerinde aldığımız acı bir haber bizi derinden sarstı. Önce ne olduğunu anlamaya-algılamaya çalıştık. Zaman denilen o kavram ağırlaştı. O haberin yüreğimizde oluşturduğu acının ağırlığını hissettik. Ölümün duygusuz soğukluğu, gerçekliğin yakıcı sıcaklığının etkisiyle şok tablosuna girdik. Adeta zaman arrest oldu. Oksijensiz kaldık. Nefes almakta zorlandık. Ciğerlerimiz yandı. İnanmak, kabullenmek istemedik, duyduğumuz o şey bir karabasan gibi çöktü üzerimize. Uyanmak istiyorduk kâbustan ancak uyanamıyorduk.

Haber alır almaz hastaneye koştum. Ne olur uyanmış olsun, kalp tekrar çalışmaya başlamış olsun Allah'ım dedim, dua ettim. O değerli insan Murat abimiz aramızdan ayrılmamalıydı diye temenni ettim. Fakat o acı haberin soğuk yüzüyle bir kez daha karşılaştım. Ölüm o güzel insanla geriye dönüşü olmayan bir buluşma gerçekleştirmişti. O korkunç gerçeği tüm kahredici netliğiyle iliklerimde hissettiğimi itiraf etmeliyim. Çaresizliğin zirve yaptığı an işte 'O an'dı. Ateş düştüğü yeri yakardı elbet. O'nu sevenler ve O'nun sevdiği herkes ciğerimizi yakan o ateşten nasibini alıyordu.

Murat Abi ile çalışmış olanlar ve onu tanıyanlar şunu çok iyi bilirler ki, o hayat dolu bir insandı. O iyi bir yardımseverdi, mütevazıydı, insanlara değer verir, kimseyi kırmaz, incitmezdi.

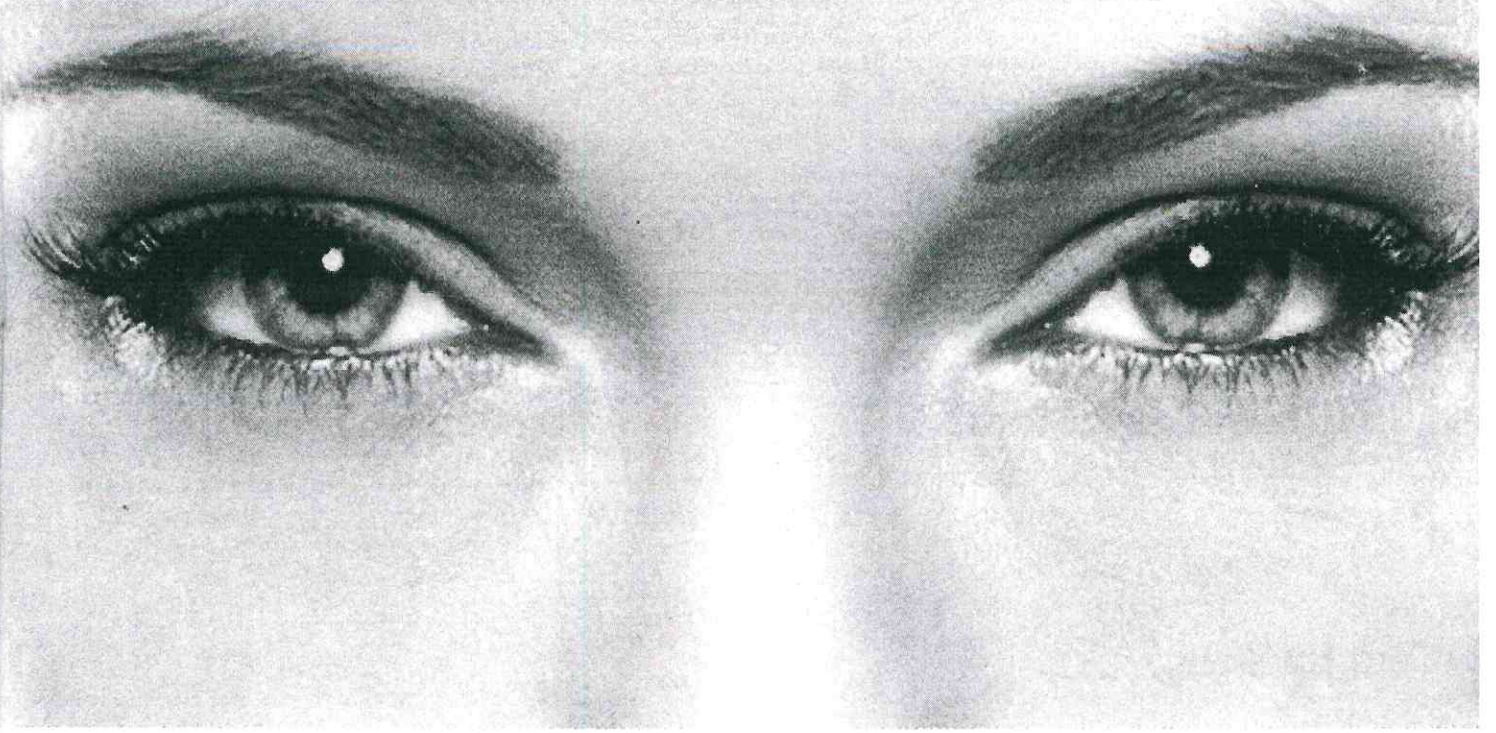
Duyarlı bir insan, bilinçli bir vatandaş, cesur yürekli bir yurttaştı. Çoğu insan gibi onun da yapacak şeyleri vardı elbet. O toplum için çalışan/didinen, insanlara faydalı olacak projeler peşinde koşan bir fikir adamıydı. Oturmaya sevmeydi. Etrafındakilere bir şeyler anlatır, yeri geldiğinde de onları dinlerdi. Sağlığına dikkat eder, dinamik yaşardı. O benim düşünceme göre örnek gösterilecek bir doktordu. Denizli'nin ilk Kalp Damar Cerrahi uzmanıydı. Yıllarca Denizli Devlet Hastanesi'nde tek başına Kalp Damar Cerrahisini hakıyla temsil etmişti. Denizli Devlet Hastanesi'nde kalp cerrahisini kuran ve yerleştiren, kurumsallaştıran ekibin kurucusu ve yönlendiricisiydi. Denizli'ye hizmet etmekten gurur duyan, hastalarına değer veren, herkese eşit mesafede durmaya gayret eden bir hekimdi. Meslektaşlarına ve çevresindeki insanlara hemen her zaman pozitif enerji yayan, etik ilkelere ödün vermeyen profesyonel bir insandı.

Murat abinin aramızdan ayrılışı hepimizi derinden etkiledi, kendi adıma ben acaba onun için bir şeyler yapabilir miydim diye kendi kendimi sorguladım. Örneğin son iki gündür rahatsızlandığını, göğüs ağrısının bir türlü geçmediğini duyduğumda hüznlendim, karmaşık duygular yaşadım. Neden haberimiz olmamıştı. Neden bu kadar bihaberdik birbirimizden. Aynı şehirde yaşıyorduk, aynı havayı soluyoruk, aynı suyu içiyorduk. Bu kadar yakındık da, bu kadar mı iletişimsizdik be Murat abi. Bu kadar umursamaz mıydık diye kendimi suçluyorum. Hemen her gün, her hafta karşılaştığımız, tanışını koyduğumuz ve tedavi etmeye çalıştığımız hasta/hastalık bu kez sevdiğimiz bir insanda bizi test ediyordu. Bu ne kadar zor bir imtihandı Allah'ım. Ey ölüm meleği! Hepimizi sınıfta bırakmak istercesine, bize meydan okudun. Ey kader! sen kazandın. Ey Tanrım! bizi silkeledin biliyorum. 'Hesaba çekilmeden önce kendinizi hesaba çekin, yoksa ben hesaba çekmesini bilirim' buyurmuşsun. Bunu bir kez daha ağır bir bedel ödeyerek anladık, kabul ettik, yüreklerimizde ve vicdanlarımızda muhasebesini yaptık, yapacağız.

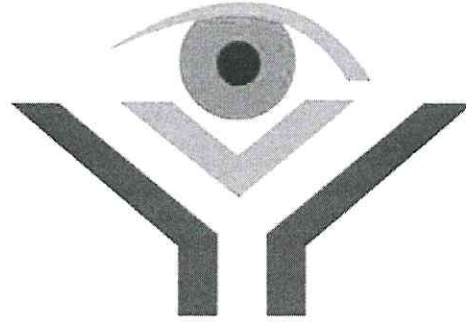
Amacım siz okuyucuları ve O'nun şahsında ailesi, dostları ve tüm sevenlerini bir kez daha üzmemek değil, acılarını tazelemek de değil, Onunla ilgili duygu ve düşüncelerimi paylaşmaktır. Sürçü-lisan ettiysem affınıza sığıyorum. Merhuma Allah'tan rahmet diliyorum, mekânı cennet olsun. Başta değerli eşi Meral Alten'e, çocukları ve tüm sevenlerine başsağlığı diliyorum.

“gözünüz gözbebeğimizdir”

TEKNOLOJİ ve TECRÜBENİN BULUŞTUĞU YER

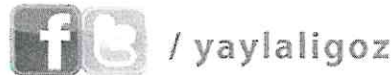

özel

YAYLALI GÖZ HASTANESİ

0 258 264 10 30 (pbx)

Sırapapılar Mah. 495 Sk. No:21 Kurşunlu Camii Arkası DENİZLİ

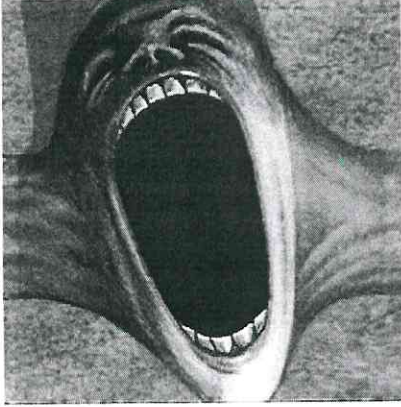

7/24 online randevu www.yaylaligoz.com.tr

Dr. Yusuf Vize

Adına Gelecek Dediğimiz; Çalıp, Çaldırdığımız Hayatlar!

CEHALET, TEZEK KOKULARININ ARASINDA MI? KALDI.
YOKSA KOYUN KOYUNA MI? YAŞIYORUZ ONUNLA.

Kentin ortasında yaşayan, hali vakti yerinde insanların hikâyesini anlatmak istiyorum sizlere.

Hem de öyle geçmişten filan değil,

Eğitime öğretime çok değer veren, günümüz insanlarını anlatmak istiyorum.

O kadar çok değer veriyorlar ki eğitime, öğretime!

On yaşına gelmeden daha çocukları, oturtuyorlar test kitaplarının başına,

13'üne gelenleri ise, bekliyor ergenlik yerine dersane köşeleri

Bazılarına bu da yetmiyor. Tamamlıyorlar özel derslerle üçlemeyi.

Böyle başlanan maratonun, on yedisinde gelinen sonu da,

Elbette, hiç farklı olmuyor geçmişten.

Yaşanmamış çocukluk. Kaybedilmiş gençlik.

Ve adı gelecek olan, çalınmış hayatlar...

Tıpkı;

Geleneklerle örülmüş geçmiş yaşamların kaderi

Ve günümüz yaşamının, çaresizliği gibi...

Gişe yapan bir oyun bu, zengin kadrosuyla,

Başrolde; rengârenk yakalı işçiler yetiştirmeye çalışan ticari eğitim sistemi

Ve bu sistemden medet uman ana babalar.

Tabii mağdurları da var bu oyunun;

Afrikalı kölelerin çaresizliğine,

Eti senin, kemiği benim denmiş çırakların değersizliğine sahip, postmodern çocuklar.

Yani bizim çocuklarımız...

Sözüm ona, çocuklarının geleceği için varını yoğunu döken anne ve babalarımız hepimiz.

Ve birbiri ile yarışan,

Ve sürünün başındaki celepten daha istekli çocuklarını kesime götüren,

Ve o canımızdan kıymetli olan çocuklara,

Ne yaptığının farkında olmayan büyüklerimiz, çoğumuz...

" BÜTÜN ÇOCUKLAR PRENS VEYA PRENSES OLARAK DOĞARLAR, TA Kİ; YETİŞKİNLER ONLARI KURBAĞAYA ÇEVİRENE KADAR..."

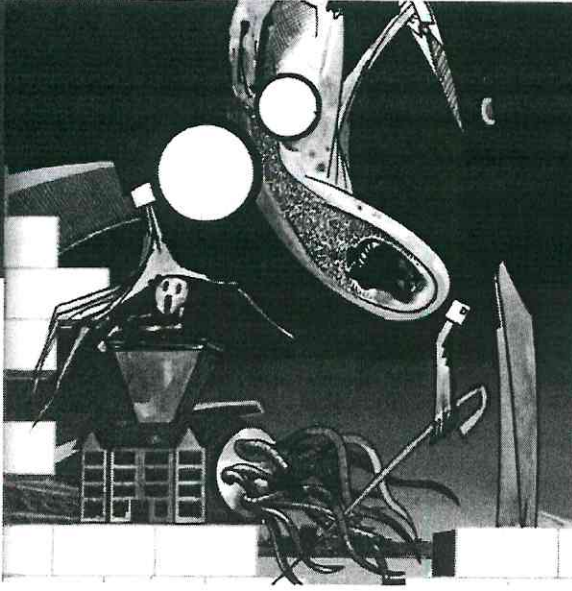
Eric Berne

Altı yaşında girilir kapısından eğitim sisteminin.

Her gireni kucaklar; bilim adamı, tarihçi, edebiyatçı, doktor, dindar, matematikçi oldurmak

edası ile. Altı benzemez dersin hepsini ister çocuktan. Eksik kalırsa bir şeyler ve para

da yoksa cepte eğer, hemen boyar yakaları maviye.

Çalış, yarış, geç, Çalış, yarış geç...

Ne korkunçtur!
Paran kadar insan sayıldığın bir dünyada;
Mavi yakalı işçi olmak,
Ayak işleri ile uğraşmak,
Asgari ücretle aç kalmak.
Yani modern köle olmak...

Köle olmasın diye çocuklar,
Kim oldukları bile anlaşılmadan,
Koşulur hep bir arada yarışa.
Civciv Ahmet, Tavşan Ayşe, Balık Ali...
Civciv Ahmet belki yırtar da,
Balık Ali' ye kesin başlanır, dikkat eksikliği ilaçları modern tıp tarafından.
Hepsi hazırlanır hatasız vermeleri gereken sınava...

Çocuk yaşın, gençliğin, insan olmanın gerekleri;
Oyun, sanat, aşk, felsefe... Hepsi fasa fiso,

Çalış, yarış, geç,
Çalış, yarış geç...

Sorunlar ortaya çıkınca boy boy.
"Sınava çok az kaldı" denir.
"Sınav bir geçsin" denir
Hemen başvurulur psikoloğa.
Çocuğuna ne yaptığından habersiz büyükler tarafından.

Çocuklarımızın yaşadığı bu, tüm açıklığıyla...
Geçti, sandığımız zamanlarda ki;
Kentte çırak verilen,
Köyde tarlaya koşulan çocuktan da kötü durumu çocuklarımızın.

Bir ihtimal;
Öğretmen, Avukat, Doktor, Mühendis, Profesör olacak bu çocuklar...
Aynı zamanda olası ruhsal engelliler ve güçlü suçlular...
Yaşam boyu eksik parçalarını arayacaklar
Ama nafiye, hiç bulamayacaklar, yalnızlıklarının sebebini ve çalınan geçmişlerini,
Çaresizce yaşayacaklar,
Etiketli birer zavallı olarak...

Çocuğunu bu akıttıdan çekip, başına basamayanlarımıza
Geçmiş olsun...

Özge KITER
Lise son sınıf öğrencisi

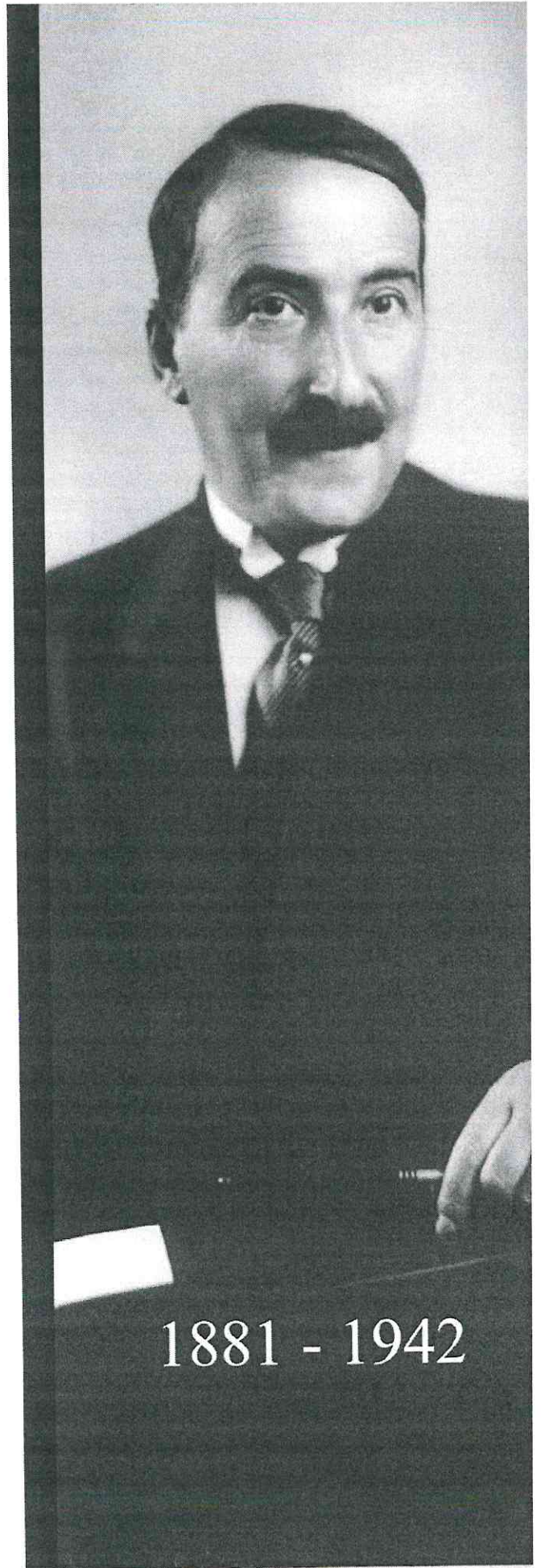
Barışı Başlatmak: Stefan Zweig

Stefan Zweig ismini ilk kez bir alıntının altında görmüştüm. Kim olduğu hakkında bir bilgim yoktu, ancak söylediği söz başta basitmiş gibi görünse de beni etkilemişti. "Birisini barışı başlatmalı, tıpkı savaşı başlattığı gibi." diyordu Zweig. Merak edip hakkında bir şeyler okudum.

Ülkelerin çeşitli çıkar ve görüşleri için çok sayıda insanı öldürdüğü savaşlar yaşanıyordu döneminde. Yazdıklarını da okudum çok geçmeden. Anlatımı oldukça güçlü bir edebiyatçı ve aynı zamanda etkileyici bir düşünür olduğunu gördüm. Daha da önemlisi bütün bu yoğun savaş sahneleri içinde barış kelimesini çekinmeden kullananlardandı. Ona karşı hayranlığım bu nedenle başladı. Eserlerinde okuduğum her cümleyle beraber de arttı.

Zweig'in insan psikolojisini işlemekte gerçekten başarılı ve insana insanca duyguları açıklayan bir yazar olduğu çok açık. Yarattığı karakterlerde karşınızda tam anlamıyla bir insan görüyorsunuz. Mükemmel değil, hatta oldukça kusurlu. Kısacası gerçek. Bu yüzden ister istemez onun karakterleriyle kendinizi bağdaştırıyorsunuz ki ben bunu başarmanın, bir yazar için en önemli yetenek olduğunu düşünüyorum.

“
**BİRİSİ
BARIŞI
BAŞLATMALI,
TIPKI SAVAŞI
BAŞLATTIĞI GİBİ.**
”

1881 - 1942

Maalessif yaşadığı ortam ve koşullar onu umutsuzluğa itmiş ve Yahudi olmasından kaynaklı zor zamanlar geçirmiş. O yüzden genelde neşeden uzak yazılar yazmış. Onun gibi hümanist bir yazar için ne büyük haksızlık. İnsanların kusurları da olumsuz durumlarda ortaya çıkar zaten. Anladığım kadarıyla her eserinde özellikle bir duyguya yoğunlaşıyor. Hatta bazı eserlerine direkt yoğunlaştığı duygunun adını vermiş. Acımak, korku gibi. Bu kitaplarda, duygunun insana hangi davranışları yaptırdığını görüyorsunuz. Bütün o hataları... Bunlar herkesin çeşitli durumlarda hissettiği duygulardır. Okurlar kendilerini rahatlıkla kitabın içine yerleştirebilirler. Kitapların en büyük faydası bu değil midir zaten? Bir tecrübe gibi yerleşirse zihninize, işte o zaman yazar amacına ulaşmış demektir.

Zweig'in hayatını merak ettim ve biraz araştırma yaptım: Bir sürü roman, öykü, biyografi, oyun ve deneme sığdırmış altmış yıllık ömrüne. Her birinde de oldukça başarılı. Aynı zamanda da gazetecilik yapmış. Neredeyse bütün dünyayı dolaşmış. Belçika'da olduğu sırada Birinci Dünya Savaşı başlarken O yazdıklarıyla giderek ünlenmekteymiş. İkinci Dünya Savaşı'na uzanan süreçte artık Zweig iyice tanınan bir yazarmış. Yahudi olduğu için belki de bu durum Nazilerin hoşuna gitmemiş ve yakılan binlerce kitap içinde Zweig'inkiler en başta geliyormuş. Daha sonra olay büyüyünce Zweig ailesini bırakarak Londra'ya kaçmak zorunda kalmış. Eşinden boşanıp huzurlu bir yaşam arayışına girmiş. Portekiz'de tanıştığı Lotte Altman ile ikinci evliliğini yapmış. Hayatlarına Brezilya'da devam etmişler. Zweig da yazmaya koyulmuş.

Yazarın özellikle biyografi ve uzun öyküleri ön plana çıkıyor. Okuyan her kişiden farklı bir kitabının tavsiyesini duyabilirsiniz ancak en bilindik eseri "Satranç"tır. Kısa ve etkileyici bir öykü olmasının yanında aslında bir çeşit veda mektubu.

Zweig'in İkinci Dünya Savaşı yüzünden yaşadığı umutsuzluk gazetelerde gördükleriyle giderek artar ve son dönemlerinde Nazilerden kurtulmanın tek yolunun ölüm olduğunu düşünmeye başlar.

Umutlarını tamamen yitirdiklerinde karısıyla beraber bu dünyayı terk etmeye karar verirler ve 23 Şubat 1942 tarihinde hizmetçiler öğlene kadar kapılarının açılmamasının yarattığı şüphe ile polisi ararlar. Polis eve girdiğinde sırtüstü yatan Zweig'i ve yanındaki Lotte'yi görür. İçtikleri zehir yüzünden artık yaşamıyorlardır. Masada duran mektupta ise şunlar yazmaktadır:

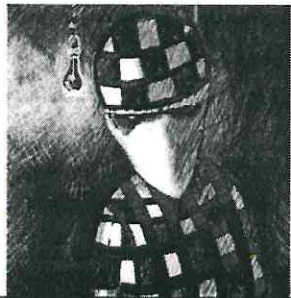
"Kendi isteğimle ve bilinçli olarak hayattan ayrılmadan önce son bir görevi yerine getirmeye kendimi mecbur hissediyorum. Bana ve çalışmalarına böyle iyi ve konuksever bir şekilde kucak açan harikulade ülke Brezilya'ya en içtenlikle teşekkür etmeliyim. Her geçen gün bu ülkeyi daha çok sevmeyi öğrendim. Benim lisanımın konuşulduğu dünya bana göre mahvolduktan ve manevi yurdum Avrupa'nın kendi kendisini yok etmesinden sonra hayatımı yeni baştan kurmayı daha fazla isteyebileceğim bir yer daha yoktu ama hayata 60 yaşından sonra yeni baştan başlamak için özel güçlere ihtiyaç var. Benim gücüm ise uzun yıllar süren yurtsuzluğum sırasında tükendi. Böylece, ruhsal çalışması her zaman en büyük sevinci ve bireysel özgürlüğü dünyanın en büyük nimeti olan bu hayatı, zamanında ve dimdik sona erdirmek bana daha doğru görünüyor.

Bütün dostlarımı selamlarım! Umarım uzun gecenin ardından gelecek olan sabah kızılığını görebilirler! Ben, çok sabırsız olan ben, onların önünden gidiyorum."

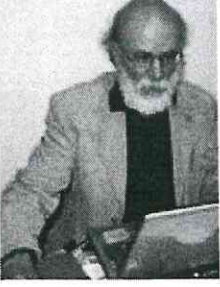
Yazdıklarından mı yoksa yaşam hikâyesinden mi daha çok etkilendiğimi bilmiyorum. Belki de hümanizmi doruklarında yaşayan kişiliğidir beni en çok etkileyen. Şu bir gerçek ki onun gibi daha çok insan yaşamalı bu dünyada. Onun gibi, ancak biraz daha umut dolu...

STEFAN ZWEIG SATRANÇ

“
SATRANÇ,
Stefan Zweig'in
uzun öykülerinden
sonucusudur
ve veda mektubu
niteliği taşımaktadır.
”

Derleyen:
Yavuz Kürkçü
Emekli Edebiyat Öğretmeni
Köln

Direnç Gülü: Enver Karagöz

Enver Karagöz, Artvin'in Şavşat ilçesinin Çoraklı köyünde, 2 Mayıs 1948 günü dünyaya gelmiş. Alişanoğullarından Hafız Hasan'ın dört çocuğundan ilkidir. Güzel sesini babasından aldığı söylenir. İlkokulu köyünde okuduktan sonra babasının götürdüğü ve teyzeoğluyla birlikte yerleştiği tek göz bir odada kalarak orta öğretimini Şavşat'ta bitirir. Liseyi Artvin'de tamamlar. O dönemde bir ara Fakir Baykurt öğretmeni ve yaşam boyu örnek aldığı kişi olur. Yazgıları yıllar sonra onları Almanya'da buluşturur.

Erzurum Atatürk Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü kazanır. Siyasal bilinçlenmesi bu dönemde başlar. Fikir Kulüplerinin etkinliklerine katılır.

30 Nisan 1970 günü Şavşat Lisesi'ne edebiyat öğretmeni olarak ataması yapılır. Türkiye Öğretmenler Sendikası TÖS'e girer, orada kültürel etkinliklere de katılır. Öğretmenlikte daha bir yılını doldurmadan 12 Mart Muhtırası verilir.

Enver Karagöz'ün ortaokuldayken öğretmeni olan kişi şimdi müdürüdür. Muhbir vatandaşlık görevini yerine getirerek sanatsal ve kültürel etkinliklerde Nazım şiirlerini gür sesiyle okuyan Karagöz'ü bakanlığa ihbar eder. Kısa bir soruşturmanın ardından öğretmenlikten atılır. Askere gider, gelir.

Bu kez iktidarda Ecevit-Erbakan hükümeti vardır. Arkadaşı Kemal Uzun, Milli Eğitim Bakanlığında çalışmaktadır. CHP Artvin Milletvekili Ekrem Şadi Erdem ile birlikte Enver Karagöz'ün öğretmenliğe geri dönmesini sağlarlar. Artvin Kâzım Karabekir Lisesinde göreve başlar.

Karalama Kağıtları

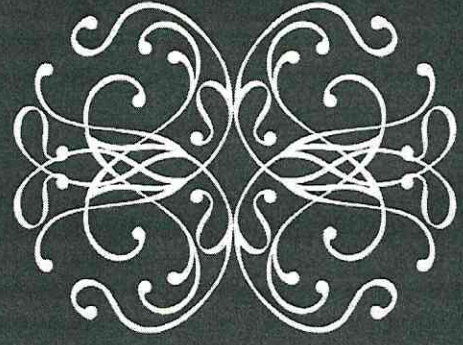
Karalama kağıtlarında gördüm
Gizli aşkların mahcupluğunu
Masalar dolusu karalama kağıtlarında
Buruş buruş zaman
Onlarda yarım kalan aşkların
buruk tadı var

Karalama kağıtlarında gördüm
Yoksulluğun en acısını
Çöp kutuları dolusu karalama
kağıtlarında
parçalanmış zaman
Onlarda çözülemeyen denklemlerin
ızdırabı var

Gecenin saat ikisinde
Yarım kalan her şeye "hayır" diyessim
geldi
Kalktım
Ne varsa yarım kalan
Masalar dolusu kağıtlarda
Hepsini yaktım

Masalar bir "ohhhh" çekti
Yarım kalan her şeyden kırtulmuşluğa
Şimdi geceler dolusu zamanlarda
masalar hür
Tüm karalama kağıtlarını yaktım
Şimdi yalnız masalar düşünür

Aralık 1968 Erzurum

Şiirlerinde devrim ve sevdâ hep el
eledir. 1977 yılında yazdığı şu
şiiirindeki gibi

Yollar

Güzel bir dünya için direnenlerin
anısına

Çalkarır başakta buğday
bir yağmur sonrası sessizliğinde
kimıldar toprak
düşer akluma gözlerin
gök kuşağı atar göllere
yeşil, kırmızı, mavi

bir öfke kabarıp içimde
bir parçası Nurhak'da vurur
yüreğimin
bir parçası Kızılder'e'de
boşanır içimde ırmaklar
düşer akluma gözlerin

oysa buğdayı bol eylemek
sonra eşitçe bölmek için döğüşmek
ne güzel şey

üstelik yanbaşımda
kavgadan ayrı düşünmediğim biri
gözleri toprak renginde

yıktım yas tutmanın ezikliğini
bütün yollar umuda çıkar bende

Ağustos 1977

Ansızın 12 Eylül gelir. Can
Dündar'ın Enver Karagöz'den söz eden
"Ses" başlıklı ilk yazısı 13 Eylül 2005 Salı
günü Milliyet gazetesinde yayınlanmıştır:

"Siz hiç sessiz kaldınız mı? Kalan
birinden bahsedeceğim bugün:
"Enver Karagöz, Artvin'de öğretmendi.
TÖB-DER'liydi. Eşiyle birlikte eğitimci
olarak çalışmış, bütün ilerici eylemlerde
ön safta yer almıştı. Sesi gürdü, edebiyata
sevdiydi. Mitinglerde ilk o söz alır,
heyecanla şiirler okur, kitleleri
dalgalandırır.

12 Eylül'de 650 bin kişiyle birlikte o da
eşiyle birlikte gözaltına alındı. Gözetim
yerine dönüştürülen Öğretmen Okulu'na
götürüldü. Orada ağır işkenceden geçiril-
di. Kendinden geçip bayıldı. Sonra ansızın
boğazında büyük bir acıyla uyandı.
İşkencecileri, kaşığının sapıyla ağzını
aralamış ve boğazından aşağı kaynar su
boşaltmıştı. Artık sesi yoktu.

Bu vahşette, bütün bir toplumun
zorbalıkla suskunlaştırılmasının temsili-
ni görüyorum ben..."

İşkencelerden ayaklarının altındaki
etleri falakada parçalanmış, elektrik
verilmesinden dolayı bedeni yanıklar
içindedir; ses telleri perişan, sesinden
vurulmuştur. Yaşamla bağını diri tutansa,
çok sevdiği eşinin hapisten/işkenceden
kurtulmuş olmasıdır. Bir de ondan haber
alabilse...

Sonunda bir telgraf gelir; teyzesinden.
Tabii anladınız... Keşke eşi telgrafın altına
adını da koyabilseydi! Buruk kalır bir yanı
ve isyan eder"

Utansın Telgraf Direkleri

"En güzel bayramlarda
birlikte olmak tek
dileğim öperim
teyzen,,
bu benim de tek dileğim
avluya yağmur yağıyor
umudu yeşertiyor
dağ başlarında
sığınaklarda
sessizliği bozuyor
yağmur taneleri
adın nerde teyzeciğim?
utansın telgraf direkleri

3 Eylül 1982 Erzurum

Enver Karagöz'ü 12 Nisan 2008 günü ölümünün 1. yıldönümünde anarken arkadaş ve meslektaşlarından Kâzım Köroğlu neden ona Direnç Gülü deyiminin yakıştığını şöyle anlattı: Hepimiz ağır işkenceler gördük. Bir süre sonra "iyi polisi" oynayan MİT görevlisi bana "Bak, en güvendiğiniz Enver Karagöz de çözüldü. Artık konuşmaya başlasan" deyince hiç inanmadıysam da Enver'in yaşadığı bunca işkencenin ardından direncinin kırılmış olabileceğini düşünerek bence en tehlikesiz bilgileri vermeye başladım. Öteki arkadaşlarım da öyle yapmışlar. İfadelerimiz böylelikle yazıya geçti. Nihayet mahkeme günü geldi. Sırayla hepimizin önce kimlik bilgisi, ardından ifademiz okundu. Sıra Enver'e geldiğinde yalnızca kimlik bilgileri vardı. O konuşmamıştı.

Boğazından aşağı dökülen kaynar suyla sesini yitiren Enver Karagöz, gırtlak kanseri olmuştur. Herhalde hapiste ölmesin diye tahliye edilir. Eşi ve ailesi sevinemez bile. Sapasağlam ellerinden alınan yürekli şair bir deri-bir kemik kalmıştır. Yurt dışında daha iyi bakılabileceği düşünüldüğünden 1984 yılında Almanya'da zorunlu sürgün yılları başlar. Çevresinde örülen sevgi çemberi ve dostları yoldaşları sesini geri getiremez ama yaşam 6 Ekim 1986 günü ona en büyük hediyelerinden birini verir: Kızı Ceren Gülcan doğar, evlerinin güneşi, şakıyan kuşu olur.

Alıcı kuş isen inme ovaya
Şahin yükseklerden uçar Ceren'im
Kartal yuvasına baykuş konamaz
Ne anlatır kuşlar sana Ceren'im
Guguk kuşu baharımın sesidir
Ağaçkakan bir yapı ustasıdır
Kanarya civenin öznesidir
Doğa bize neler sunmuş Ceren'im
Bülbülün figanı ulaşmaz güle
Atmaca avını geçirmiş ele
Yeşilbaşlı ördek konar da göle
Ak kuğular bayram eyler Ceren'im
Güvercinler ile haber uçurdum
Saka kuşlarına sular içirdim
Tarta kuşlarıyla ömür geçirdim
Daldan dala kona kalka Ceren'im
Martıların çılgına uyandım
Turnam ile iklim iklim dolandım
Keklik oldum al kanlara bulandım
Leylek seni getirmeden Ceren'im
Ne gariplik varsa bu özleyişte
Kuşlar düştü böyle yadıma işte
Yazıda, yabanda, baharda, kışta
Kuşlar gibi özgür yaşa Ceren'im

Dinleyin, bakın sevgili kızı Ceren onun için neler yazmış:

"Direncimi ve gücümü babamdan alıyorum. Babamı düşündüğümde aklıma, içinde onun, benim ve güvercinlerin olduğu fotoğraf gelir. Etrafımızdaki güvercinler ailemizi, babamın hayata karşı duruşunu, hayata bakışını... Babamın dizleri üstünde oluşu, her zaman aynı hizada oluşumuzu... Elime verdiği güvercin, barışı, korkusuzluğu, güveni, aramızdaki sevgiyi; babamın yüz ifadesi, huzuru; benim yüz ifadem ise güveni; etraftaki çocuklara bakışım ise başarıyı; onlar güvercinlere yem verirken babamın güvercini elime vermesi ise ayrıcalığı gösteriyor.

Annem ile babamın arasındaki sevgi ve saygı her zaman örnek oldu bana. Onların hayata bağlılığı, evdeki neşe, küçüklüğümüzden beri hiç eksik olmadı. Her günün tadını doyasıya çıkarttık. Hep bir arada, ailecek bir şeyler yapmamıza özen gösterdiler. Babamla annemin anlattığına göre: biz doğunca müzikle hemen tanışalım diye babam ikimize de mızıka almış. Bunlara yaşımız ilerledikçe flüt, org, akordiyon, gitar ve saz da eklendi. Tabii hepsinin kurslarına da götürdü. Bunların dışında yıllarca Cemre Can tiyatro ve spor kurslarına giderken ben de baleye devam ettim. Sık sık yüzme havuzuna, hayvanat bahçesine, çiçek bahçesine, tiyatroya ve konserlere gittik hep beraber. Kitap okumamıza çok özen gösterdiler. İlkokula başladığımız andan itibaren babam bana, sonra kardeşime, kütüphaneden kendi adımıza üyelik kartı çıkarttırdı. Kartlarımızı da bize emanet ederdi. Kütüphaneden yararlanabileceğimiz kartımız olmasına karşın, bize ayrıca kitap alır ve ona "benim kitabım" deyip kendi kütüphanemizi geliştirmemiz daha da hoşuna giderdi. Ve her kitapçıya gittiğimizde "Kendisini en fakir hissettiği yerin orası olduğunu" söylerdi. Nedenini sorunca, kitap almaya doyamadığını, bütün kitapları almak istediğini söylerdi. Belki de bu yüzden ki, her kitapçıya gittiğimde kitap almadan çıkamam. Henüz ilkokuldayken akşamları yemek yedikten sonra salonda tüm aile bireyleri toplanır "kitap saati" yapardık. Cemre Can veya ben, okuduğumuz kitaptan bir bölümü sesli okurduk. Ya da herkes kendi kitabını okurdu. Babam bana birkaç yıl önce teybe bir kaset yerleştirerek bir şiir dinletmişti.

Şiir bittikten sonra da, bana bu sesin kime ait olabileceğini sormuştu. Ne yazık ki, bu ses bana çok yabancıydı. Bu yüzden sorusunu yanıtızsız bırakmak zorunda kalmıştım. Meğer o güçlü, gür ses benim hiç duymadığım, babamın sesiymiş.

Çok üzülürdü, çocukluğumuzda başucumuzda oturup bizi masallar okuyarak uyutamadığına. Okuyamaz, anlatamazdı çünkü. Masalın sonunu getiremeden sesi kısıldı. Bu yüzden annem okurdu.

Annem ve babamla her zaman her şeyimi çekinmeden, sıkılmadan konuşurdum. Çünkü her zaman "arkamda" değil, "yanımda" olduklarını çok iyi yansıtırlardı bana. Her ne kadar ikisiyle de çok iyi anlaşsam da birçok "ilk"imi babamla paylaştım. Erkek arkadaşımın olduğunu; sürpriz olsun diye gizlice girdiğim ehliyet sınavını kazandığımı; üniversitede aldığım notlarımı önce babama müjdelordim. Onun sevinçle yüzünü buruşturup kollarını havaya kaldırdıktan sonra ellerini yumruk yapıp olduğu yerde sıçrayarak "YAŞASIN!" diyerek boynuma sarılması ve heyecanımı, sevincimi paylaşması beni çok mutlu ederdi. Sonra da ikimiz birlikte anneme giderek müjdeyi ona da verir ve birlikte sarmaş dolaş olurduk. Bütün güzel haberleri birlikte vermemizi isterdi ki, annemin sevincini kendi de görsün ve paylaşsın.

Cemre Can'la bana ne annem ne de babam, hiçbir zaman ve hiçbir konuda baskı yapmadılar. İkisi de bize güvendiler ve kendimize güvenmeyi öğrettiler. Onlardan sevgi aldık ve sevgiyle büyüdük. Her Kafkas müziğinde annemle babam yerlerinden fırlar oynamaya başladılar. Romantik müziklerde ise kalkar dans ederler ve kardeşimle benim de oynamamızı isterlerdi. Böylece doğal ortamında yaşayarak içselleştiremediğimiz kültürümüzü binlerce kilometre uzaklarda öğretirlerdi. Bütün yaş günlerimizi, yılbaşılarını, arkadaşlarımızla ve büyüklerimizle kutlamamıza önem verirdi. Annem çeşit çeşit yemekler yapardı. İkimiz de hazırlıkları yapardık. Horonlar oynanır, türküler söylenir, babam şiirler

okur, hatta bazen bize şiirler ezberlettirerek herkesin önünde ezbere okuturdu.

Bütün politik faaliyetlerde, biz de bebek arabası içinde yanlarında olurduk. Barış yürüyüşlerinde, 1 Mayıs'da bizi de götürmekten mutlu olurlardı. Hattâ Türkiye'ye bir gidişimizde Cemre Can henüz beş yaşındaydı. "Tezzemlere yürüyüşe gidelim" dendi. Hep beraber sahile indik. Cemre Can biraz yürüdüktan sonra annemin elini çektiştirerek:

"Haydi, yürüyüşe gidelim" dedi. Annem ve teyzemle şaşkınlık içinde "İşte, yürüyoruz ya, oğlum; daha ne istiyorsun?" diye sorunca o da "Hani herkesin elinde pankartlar oluyor, ya; işte öyle yürüyüş" deyip herkesi kahkahaya boğdu. Teyzemler "Vay, seni gidi vay! Demek sen pankartlı yürüyüşlere gidiyorsun, ha!" diye takıldılar. İşte, böyle sine tatlı ve acı günler yaşadık babamla.

O her hastaneye yattığımda ben de karın ağrılarıyla doktorlara taşındım. Bir şey bulamayan doktorlar benim "çok babacı olduğumu, bu yüzden o her hastalandığımda benim de karnımın ağrıdığını" söylerlerdi.

Baba, seninle konuşmadan, uzun uzun, derin derin bakıştırdık; kelimeler kullanmadan anlaşırız... Şimdi ise seni çok ama çok özleyorum. Dirençli ve güçlü oluşumu annem hep sana benzetiyor. Seni ve anılarımızı ölene kadar yaşayacağım ve yaşatacağım. Seni çok seviyor ve öpüyorum.

Seni ve anılarımızı
ölene kadar
yaşayacağım ve
yaşatacağım.
Seni çok seviyor
ve öpüyorum.

Acılar, işkenceler, zorunlu sürgün yılları asla küsmesine yol açmadı. Daha da güçlü sarıldı ve güzel fidanlar armağan etti yaşama. Kızının anlattıkları, iyi bir eğitimci olarak öğrencilerinin gönlünde taht kurmuş bir insanın babalık yaparken de aynı bilinç ve özen ile davrandığını çok güzel aktarıyor. Enver Karagöz'ün, 17 Haziran 1981 tarihini taşıyan şiirinde uzun yıllar öncesinden yazdığı bu dileği, yaşamının son günlerinde en etkili biçimde anlamını buluyor.

Sadece Yaşamak

Şimdi bir san'at yaşamak
kokmadan, kokuşmadan
bugünden kaçmadan
yarını kurarak,
ve güzel günlerin
avuçlarımızda olduğunu
duyarak yaşamak
Ben tüm bu kaygılardan
düşlerden uzak
şu ânı yaşamak istiyorum.

başımı omzuna dayasam
ve yürüsem
caddeler boyu
Çocuklar derin derin bakıp
kıkırdasalar
Satıcı çiğlikleri içinde kaybolsak
yağmur yağsa
ıslansak diyorum
sadece
yaşamak istiyorum.

17 Haziran 1981 Ankara

Artık sözün bittiği yere
geldik. Son şiiri ile o söylesin:

Masal Gibi

Bizi sesimizden vurdular
dilsiz kuşlar evreninde
adressiz bir mektuptuk
postacı kendisi yazdı adresimizi
bu yüzden
ne biz bir yerlere ulaştık
ne bir yerler bize (b)ulaştı
“gel” demek kolay
bir bağırıtı: nefes
bir çırpı: kanat
kaç okyanus tükettim içimde
bu kaçınıcı Kafdağı
Bizi düşlerimizden vurdular
masallarımız kanadı
üç elma düşmedi gökten
ağzımız küçüldü
bundandır çıkamadığımız kerevetine
dön demek kolay
Kimse var mı orada?
sessizliğimizi duyacak biri
yorgun değiliz uzun kalmayacağız
hatta girmesek de olur içeriye
bir merhaba yeter
masal sürsün diye.

18.09.2001 Bad Wildungen

Her dersinde, sınıfa girdiğinde tahtaya kocaman harflerle “İNSAN” yazan güzel insan 29 Mart 2007 sabahı bu dünyaya veda etti. Ona ses olmayı isteyen, onu anlatmayı sürdüren, yaşamına dokunduğu insanlarla ölümsüzlüğe ulaşacak.

Op.Dr.Hasan DOĞAN
Bilimsel Prototerapi Derneği Başkanı

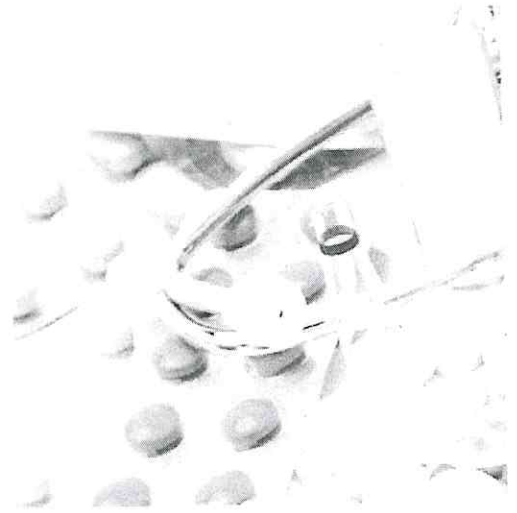
TIBBIN ANARŞİST ÇOCUKLARI & TAMAMLAYICI TIP

Çoğumuz dünyaya gelmekteki amacımızın mutluluk olduğunu düşünürüz, kimimiz çalışmaktan, kimimiz gezmekten, kimimiz aile sahibi olmaktan, kimimiz para kazanmaktan mutlu oluruz. Hepimizin kendisine göre farklı istekleri ve amaçları vardır. Bunlara ulaşmak için farklı şeyler yaparız, geneli mutlu eden bir eylem, sıra dışı birini mutlu etmeyebilir.

Nasıl ki zihinsel ve duygusal isteklerimiz farklılaşıyor, bedensel isteklerimiz de farklıdır. İki çocuğu olan her anne iki çocuğun da aynı anne babadan gelmesine ve benzer çevre koşullarında büyümelerine rağmen çok farklı olduğunu bilir, bu ikizlerde bile bazen böyledir. Farklı bedensel güçler, farklı yaşam enerjileri, farklı karakterlerden oluşan bireyleriz. Son yüzyılda insan bedenine ait bilgilerimiz son derece artmış ve bedenini içini gözleyecek tekniklere sahip olduğumuz halde günümüz tıp bilimi nedense bu farklılıklara değil, benzerliklere yönelir ve bu tür araştırmalar herkesin nerdeyse aynı makine-bedene sahip olduğu, benzer biçimde hastalanıp benzer yöntemlerle iyileştiği varsayımıyla son bulur.

Oysa mide ülseri dediğimiz şeyin bile herkeste aynı olmadığını biliyoruz. Patolojik mikroskobik özellikleriyle aynı tipte bir ülserle sahip insanların kimisi açlık ağrısı çeker, gece yarısı kalkıp yeme alışkanlığındadır, kimisinin ağrıları toklukla başlar, kimisinin ağrılarının ise yemekle hiçbir ilgisi yoktur, üzüntü ya da öfkelenmekle başlar. Aynı patolojik semptomu sahip olabilirler ama bunların hepsinin aynı hastalık olduğunu söylemek dört bacaklı her hayvana kedi demeye benzer.

Hastalıkta, sonuç odaklı yaklaşım, ne yazık ve acıdır ki tedavi değildir. Asıl hekimce olan, sebebe yönelik yaklaşım olmalıdır. Bir insan karşınıza sağ dizde artrozla geldiyse ve siz o güne kadar onu artroza götüren faktörle mücadele etmeyip

sadece ağrı kesici vererek olayın kronikleşmesini şiddetlendirdiyse bu bilimsel bir yaklaşım olamaz. Hele aşınmış eklemi, metalle değiştirmek, hekimin ve hastanın çok çok mecbur oldukları için başvuracakları bir seçenek olmalıdır. Günümüzde olduğu gibi sıradan, rutin ve sık başvurulan bir yaklaşım olmamalıdır.

Siz tansiyon hastasıysanız ömür boyu tansiyon ilacı kullanmalısınız??? Siz şeker hastasıysanız ömür boyu insulin ya da oral anti-diyabetik kullanmalısınız??? Doğru mu? Bunu sorgulamamız gerekmez mi? İşte bunu sorgulayanlar tamamlayıcı tıpla uğraşan "Tibbin anarşist çocukları", farklı bir pencereden bakmaya başladılar. Kronik sinüzitin tedavisi antibiyotik değildir. Kronik otitin tedavisinde antibiyotiğin yeri yoktur. Kronik olan hiçbir sorunu akut bir soruna yaklaşıp gibi çözemezsiniz. Mutlaka sebebe yönelik çalışmalısınız. Hatta sebebin, sebebine odaklanmalısınız.

Okul tıbbında, hastalığın belirtileriyle, hastalığın kaynaklandığı fiziksel, duygusal, zihinsel yumağı birbirinden ayırarak araçlarımız olmadığı kesin. Genellikle semptomların bütününe hastalık deme alışkanlığında'yız (F.S.Hahnemann).

Ama bu semptomları ortadan kaldırmakta hastalıkların geçmediği de kesin. Yüksek tansiyon ve Diyabet (şeker) hastalarıyla yapılan uzun süreli çalışmalar bu hastaların, yıllar boyu ilaç yardımıyla tansiyonlarını ve kan şekeri düzeylerini normal düzeylerde tutmalarına bile uzun sürede, hastalık belirtileri olan diğer hastalarla aynı komplikasyonlardan öldüklerini göstermektedir. Bu hastalıkların tedavi edilemediği açıktır; gene de tıp bu gerçeği sonuçta benzer sonuçlar doğuracak olan başka ek ölçüm yöntemleri ve ek ilaçlar kullanarak kapatmaya çalışmaktadır.

Bütün bunlar hastalığa bakış açımızdan ve onun yalnızca fiziksel göstergelerin düzeltilmesiyle tedavi edileceği anlayışından kaynaklanmaktadır. Bu yüzden tıbbi ilaçlar fiziksel semptomlarla neredeyse birebir eşleştirilerek kullanılır. Her bir semptomu bir ilaç vermekteyiz. Nezle örneğindeki gibi... Sonuçta fiziksel semptomlar yalnızca birer göstergedir.

Her bir semptomun orada olmasının bir nedeni var; siz hoşlanırsanız da hoşlanmazsanız da. Bir başka örnek de hastalıkların nedenlerine ait akıl yürütmelerimize ilişkindir. Su anda televizyon seyrediyor olsanız ve ekran aniden kararsa hemen bunun televizyonun bir problemi olduğuna

karar vermezsiniz, elektrik kesilmiş olabilir, yayın kanalında bir problem olabilir ya da gerçekten televizyonunuz arızalanmış olabilir. Sonuçta bilimsel bir bakış açısıyla baktığınızda araştırma alanınız yalnızca televizyon ile sınırlıysa televizyona sinyal gelmemesi de televizyonun bir problemi olabilir!

Depresyondan serotonin düzeylerinin düşmesini sorumlu tutmamız gibi. Bizim bütün bildiğimiz depresyon hastalarında serotoninin düşük olduğudur ve serotonin düzeylerinin yapay olarak yükseltilmesinin bir takım depresyon hastalarına iyi geldiğidir (antidepresanların bütün depresyon hastalarını iyileştirdiği bilimsel açıdan da son derece yanlış bir görüştür.

Tamamlayıcı Tıp, 5000 yıllık Çin Tıbbını ve Akupunkturu, Ayurvedayı, Geleneksel olan Anadolu tıbbını, Doğal olan arı ve arı ürünleri veya su ile, toprakla, ışıqla, ısı ile tedaviyi içeren çok geniş, faydalı, kesin çözüme odaklı, insanlık tarihinin binlerce yıllık birikimidir. Sadece son 200 yılın ürünü olan kimyaya dayanmaz ama onu da kapsar.

Özellikle genç hekimlerin bu konuya ilgi duymaları ülkemiz ve sağlık camiası için faydalı olacaktır.

“ Genellikle semptomların bütününe hastalık demeye alışkanlığımızdayız. ”

Güney Çeğin
PAÜ Fen Edebiyat Fakültesi
Sosyoloji Bölümü öğretim üyesi

Logos Spermaticos [Gebe Bırakan Sözler]

Beni yazıyor
madım

- ☞ Her erteleme, bir vazgeçiş doğurur.
- ☞ Sabitleşmiş her fikir birer giyotindir.
- ☞ Yergi okları, 'kendini bil'meyene daha derin batar.
- ☞ Tanrı'nın bir göz kırpmasıyız; o kadar uzun ve o kadar kısa.
- ☞ Shakespeare'e -Olmak ya da olmuş gibi görünmek. Sorunun can damarı yalnızca bu mu acaba?
- ☞ Kimileyin doğruyu imlemiş olsa da, her söz bir önyargı içerir.
- ☞ Doruk noktaları, piknik yeri değildir.
- ☞ 'Ben' bir inşadır, temelleri her ne kadar sarsıntıda da olsa...
- ☞ Kaybedildiklerinde boş bir çınlamaya dönüşmüyorsa, her varlık bir kıymık parçasıdır.
- ☞ Fikir işçisinin çelişkilerini namussuzluk sayan bir iklim, düşüncenin tüm renklerinden mahrumdur.
- ☞ Eylemlerin en insancasıdır yazmak...
- ☞ Nesnellik kılıfına genellikle seçme-özürlüler bürünür.
- ☞ "Bu adam formüle sığmıyor, her yanından taşıyor." - İşte ben buna hazır derim, düşünmeye ve eylemeye!
- ☞ Tarihin çöp tenekeleri "halka inelim" teranesini satmış nice dalkavuklarla dolup taşmıştır.
- ☞ Kaos'un yaşanıyor olmadığı topraktan 'ayrıkotu' çıkmaz.
- ☞ Kadını ürküten, erkekteki kadınsı duyarlılık olmasın sakın!
- ☞ Dogmatizm adı verilen düşünce mikrobu, sokulduğu her yere uyuşukluk getirir.
- ☞ Malumat istifçilerini itici kılan 'bilgelik'ten yoksun oluşlarıdır.
- ☞ Kişi dürtülerine direndimi, aklın tutsağı olur.
- ☞ Hain, iktidarların günah keçisidir.

Shakespeare'e -Olmak ya da olmuş gibi görünmek.

*Sorunun can damarı yalnızca
bu mu acaba?*

- Erkek, narsist ben'inin mutlak tatmini uğruna, kadın karşısında geçici alçalmalara başvurur.
- Ödlekliğin modern formu, 'suya sabuna dokunmamak' tır.
- Us'un tanrısallaştırıldığı modern çağımızda tek tinsel tasarım olanağı kalmıştır: SANAT.
- Kendi uçurumlarımızdan, bir başkasının sarkmasına göz yummak düpedüz barbarlıktır.
- Kolektif özgürleşimin bedelidir tektipleşmek.
- Sıradan kişinin kronik rahatsızlığı çokluklar içinde erime tutkusudur.
- Provakatif bir önerme: Söz tükendiğinde eylem(eli).
- Her intihar eylemi, bir yeniden doğma istemidir.
- Yaşam, ancak hesabı çıkarılmayacaksa yaşanmaya değerdir.
- Hırs, zehrini dışa değil de içe akıttı mı, hırslananın vay haline!
- Dünyayı düzeltmek için yola çıkanlar, zamanı gelir, dünyanın bir numaralı 'düz'ücüleri olurlar.
- Bakışın, 'şimdi'ye çevrildiği anlarda coşmak...
- Herhangi bir düşüncede zirveye varma kararlılığı, ilişkilerin sonsuz keşmekeşinde 'açık-seçik' yaşamakta diretiş ve dengeli üslup; budur "kendinin denetçisi" olmak.
- Basının 'etik'e sahip olabilmesi için kitle iletişim araçlarına içkin 'tahrik dinamiği'nden yoksun olması gerekir.
- Yüceltilmiş aşk, gücünü ruhlarda bıraktığı izlerden çok, kanayan yaralardan alır.
- 'Oluş'un peşindekiler ara dünyalarda buluşurlar.
- Şairin temel işlevi, kelimelerin kökeninde gömülü olan 'büyüsel anlam'ı açığa çıkarmak olmalıdır; şiir fısıldar.
- 'Sözde aydın'a sorumluluk yüklediler, o da bunu despotizme açık davetiye sandı.
- Yetkinliğin ölçütü kişinin niyetiyle uygulaması arasındaki uygunluğudur.

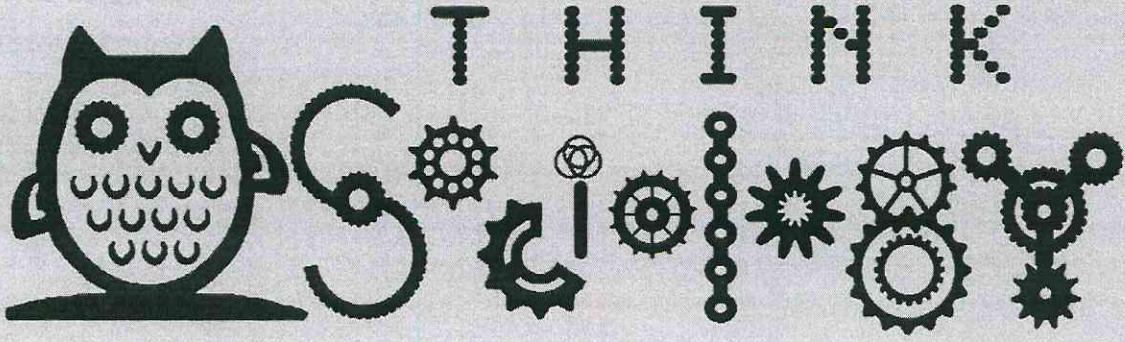

“ Eylemlerin en insancasıdır

yazmak...

- Devrimci özneliğin ön koşuludur sözcükler evreninde devrim yapmak.
- Önyargı temellendirilmiş olanın korunaklı kucağında palazlanır.
- Her şey dile getirilebilseydi, mantığın cehenneminden çıkan aşkın gevezeliklerine gerek kalmazdı.
- Uçlarda yaşayanlar keşfeder ancak.
- Hakikat istemi şiddet içerir.
- İdeolojilerin manipülatif karakterleri iktidar yaltaklanıcısının kamçısıdır.
- Hoşgörünün ardından, horgörünün sivri dişleri sırtır.
- Neden yalnızca açtıklerimizimizi dost belleriz.
- Her aracın mubah sayıldığı yerde 'faşizm' kendinde amaca dönüşür.
- 'Ruhu satılıktır' levhasının en sık asıldığı yerler kurumsal düzeneklerdir.
- Soylu ideallerin yolu üzerinde kirlili ayak izlerine rastlamak olasıdır.
- Her arıtlı, bir geviş getirendir; ta ki ustasıyla olan göbek bağı kesene dek!
- Amor fati: Yazgıyı olumlayan hayat aşkından başka nedir ki?
- Çelişkili fikirlerin bünyesinde hakikat tohumları saklıdır.
- Bir fikre bağlı olmakla bağımlı olmak arasındaki farkı kavrayamayanların çokluk da bulunduğu bir ülkede düşünme doğal olarak sakıncalıdır. Çünkü bağımlılaştırmış olanın denetleyici optiği tüm yüzeyi kapsar.
- Ben'le her barışmada güç serpilip boy atar.
- İlkel düşünürün tek sermayesi vardır: Kalem.
- Modern 'ruh-sağaltımcıları' olarak psikanalistlerin, rahiplerden farkı, terapi sürecinde Tanrı kelamının yerine bilim'in sesini kullanıyor olmalarıdır.
- İnanç tüccarları, içimizdeki çölnün zaptedicileridirler.
- Sahici entelektüel, kendi öz konutunu putların kırılmaya direndiği yerde inşa eder.

- ❖ Pratik bilgelik, 'şey'lerin özüne klinik bir mesafeyle yaklaşmayı gerektirir.
- ❖ 'Aklın yolu birdir' savı, indirgemeci bakış açısının temel formülüdür.
- ❖ Ancak, sayısız yaşantıyı deneyimlemiş olmak, bize yaşamın değerine ilişkin bilgi verebilir.
- ❖ İlerlemeyi ne kadar kalın çizgilerle resmedersek, çöküşü o derece hızlandırırız.
- ❖ 'Ölümsüzlük' fırsatını, yaşanan şimdiki zamanda değerlendirebilen kaç insan tanıdınız şimdiye kadar?
- ❖ Kadının kırılğanlığında derinlik arayıp durdu, kendisinin kırılacağına hesaba katmadan...
- ❖ Düz(en) çatık kaşlı fikirlere geçit vermeyi tercih eder; bu sayede 'kahkaha'yı durmadan erteler.
- ❖ İnsan daima kendi ihanetinin pençesini hisseder vicdanında.
- ❖ Özgürlükten en fazla haz duyanlar, özgürlükler üzerine en ağır ipotekler koyanlardır.
- ❖ Olabilirliğin en uç 'nokta'sını 'virgül'e çevirdiğimizde, 'olanaksıza' kanca atmış oluruz.
- ❖ Varolanın, yeryüzünde karşılaşmış olduğu ilk haksızlık, dölyatağını kendi eliyle kundaklama hakkının kendisine verilmemiş olması olmasın.
- ❖ Sitem, kötü(rüm) kılar.
- ❖ Evrensel adaletsizliğin prototipidir kalıtım.
- ❖ 'Aşk'ın işleyiş mantığında, kederli tutkular tattırmak vardır.
- ❖ Düşmanını kendine kalkan edineninden daha alçağı yoktur.
- ❖ Ben'inin taşkınlıklarından feragat eden bir Budist'in zorunlu yüksüzlüğünde güce susamamışlığın meziyeti vardır.
- ❖ Etrafımızdaki 'destek'lerin sayısı arttıkça büyüyen asalak bir cesaret taşıyoruz bağırsaklarımızda-korkularımız da ona yapışık.
- ❖ Ütopya'nın yaşamdan sürgün edilişi, kanı emilmiş bir Mümkün'ün yol açtığı düş kırıklığının zihinlerde yer ederek felce sebep olmasıyla sonuçlandı.
- ❖ Sabır, güç eksikliğinin yegâne göstergesi de olabilir çoğu kez...

2015

12 Ocak 2015 / Türk Tıp Öğrencileri Birliği Ziyareti

29 Ocak 2015 / Hekimlik Nereden Nereye
Prof. Dr. Gökhan Önem Sunumu

ETKİNLİKLERİMİZ

21 Şubat 2015 / Denizli Ev Sahipliğinde Ege Bölge Toplantısı

26 Şubat 2015 / Dr. Coşkun Canıvar

9 Mart 2015 / İletişim Becerileri

10 Mart 2015 / TTB Başkanı Beyazıt İlhan
ve Tabip Odaları Sunumu

14 Mart 2015 / Forum Çamlık Resim Sergisi

12 Mart 2015 / Doç. Dr. Neşe Dursunoğlu

14 Mart 2015 / Valilik Önü, Çelenk Töreni

13 Mart 2015 / Müzik Dinletisi

14 Mart 2015 / Ziyaretler

2015

14 Mart 2015 / Tiyatro Durak EGS

26 Mart 2015 / Ataol Behramođlu ve Haluk etin

28 Mart 2015 / Toksikoloji Toplantısı

12 Nisan 2015 / Dr. Ersin Arslan'ı Anarken

21 Mayıs 2015 / Nil Hocaođlu Aksay
Akılcı İlaç Kullanımı Sunumu

20 Haziran 2015 / ASM Basın Açıklaması

11 Ekim 2015 / Laodikeia Gezisi

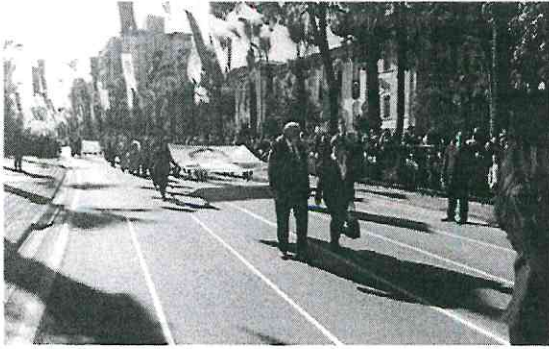
1 Kasım 2015 / TTB Kongre

12 Ekim 2015
Ankara Katliamı Ardından Basın Açıklaması

10 Kasım 2015 / Atatürk'ü Anma Töreni, PAÜ

29 Ekim 2015 / Cumhuriyet Yürüyüşü Korteji

30 Kasım 2015
Çanakkale Savaşlarının 110. Yılında Gelibolu'da

17 Aralık 2015 / Erkeklerde Alt Üriner Sistem
Septomlarına Yaklaşım, Prof. Dr. Zafer Sınık

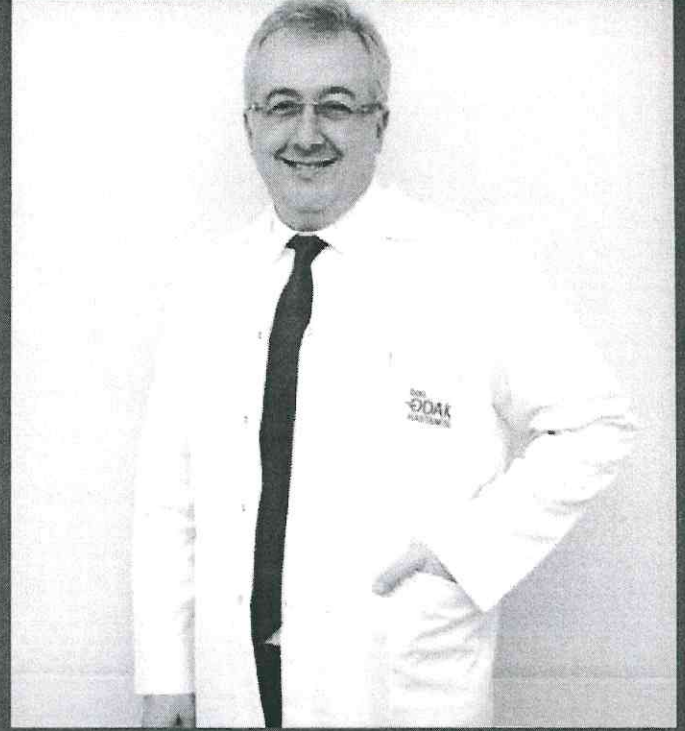

Prof. Dr. Gökhan Önem ve
Prof. Dr. Göksele Altınışık PAÜ'de

ÖZEL
ODAK HASTANESİ

Prof. Dr. Zafer SINIK
Üroloji Uzmanı

**ODAK HASTANESİNDE
BAŞHEKİM
OLARAK HİZMETE
BAŞLAMIŞTIR.**

BÖLÜMLERİMİZ

- * Anesteziyoloji ve Reanimasyon
- * Beyin ve Sinir Cerrahisi
- * Biyokimya
- * Çocuk Cerrahisi
- * Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları
- * Enfeksiyon Hastalıkları ve K. Mikrobiyoloji
- * Erişkin Yoğun Bakım
- * Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon
- * Genel Cerrahi
- * Göğüs Hastalıkları
- * Göz Hastalıkları
- * İç Hastalıkları
- * Kadın Hastalıkları ve Doğum
- * Kardiyoloji
- * KBB
- * Nöroloji
- * Obezite ve Metabolizma Cerrahisi
- * Ortopedi
- * Radyoloji
- * Üroloji
- * Yenidoğan Yoğun Bakım

0258

264 46 46

www.odakhastanesi.com

“HİZMETİNİZDEYİZ”

ÖZEL
ODAK HASTANESİ

YENİDOĞAN YOĞUN BAKIM ÜNİTESİ

Umut ve heyecanla beklediğiniz bebekleriniz emin ve güvenli ellerdedir.

Doktorlarımız;
Dr. Ayşegül SÖZERİ ÖZDEMİR
Dr. Mehmet SEYHAN
Op. Dr. Hasan DELİAĞA

yönetiminde NRP sertifikalı 8 hemşiremizin gözetiminde, 13 kuvöz ve 5 ventilatör ile ileri teknolojik özelliklere sahip 3. basamak yenidoğan yoğun bakım ünitesi olarak hizmet vermekteyiz.

Tabip Odası'nın tadilatına karar verdikten sonra, Yönetim Kurulu olarak Sn. Dr. Galip Yıldız'dan Tabip Odasının satın alınma hikayesini yazmasını rica ettik. Eskiden desteği olanları anmak ve teşekkürlerimizi sunmak amacı ile. Bana yolladığı yazıyı aynen yayınlıyorum.

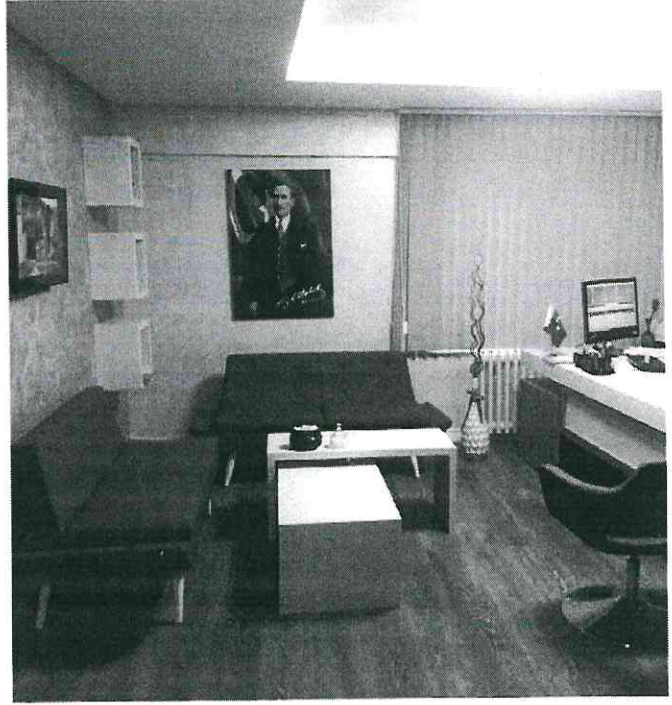
Dr. Belkıs Sınık

Denizli Tabip Odası Binasının Satın Alma Hikayesi

1. Denizli'de mesleklerini sürdüren hekimler 1978 yılına kadar Aydın Tabip Odası üyesi olarak mesleklerini sürdürür iken 1978 yılında Dr. Mustafa Sabri Zeytindalı öncülüğünde Denizli Tabip Odası kuruldu.

2. Odamıza ait bir bina satın alınması için ilk defa 1989 yılı olağan genel kurulunda karar alınmıştır. Genel kurul kararına binaen oda yönetim kurulumuz 17.05.1989 tarihli toplantısında 35/4 sayılı kararla üyelerden bir sene süre ile her ay 50.000 TL sı toplamasına karar vermiştir. Bu konuda yapılacak çalışmaları sürdürüp sonuçlandırmak üzere 8 kişilik bir kurul oluşturulmuştur. Toplanan paralar odamızın döviz hesabına yatırılarak enflasyondan korunmuştur.

3. Tabip Odamızın öncülüğünde 1989 yılında Denizli'de ilk defa bir araya getirilen ve Tabip Odası, Diş Hekimleri Odası ve Eczacılar Odasından oluşan "Sağlık Meslek Birlikleri Danışma Kurulu" na ait telefon rehberi basımı ve satışından elde edilen 400.000 TL lik gelir mülk alımı için banka hesabına yatırılmıştır.

4. 16.03.1990 tarihinde düzenlenen 14 mart tıp balosundan elde edilen 2.000 000 TL yine mülk alımı için odamız banka hesabına yatırılmıştır.

5. 26.03.1990 tarihinde yapılan genişletilmiş yönetim kurulu toplantısı ile 05.04.1990 günü yapılan yönetim kurulu toplantısında alınan kararlar gereği "Saltak cad. 244 ada, 126 parsel, 91 paftada bulunan Kaşıkçı iş merkezinin 7 katındaki" büroların mimar müteahhit Mustafa Tavaslıoğlu'ndan 130 000.000 TL'ye satın alınmasına karar verilmiştir.

6. 19.04.1990 tarihinde yapılan Olağan Genel kurul toplantısında Galip Yıldız, Atilla Bozkurt, Yalçın Sucu, Yücel Kavasoğlu ve Ayfer Sağlam'dan oluşan yönetim kurulu yeniden aday olmamış ve odamıza mülk satın alımı için toplanan bankalardaki 55.270.000 TL lık meblağı bir tutanakla yeni yönetim kurulu başkanı Yaman Karaoğlan'a teslim etmişlerdir.

7. Yaman Karaoğlan başkanlığındaki yeni Yönetim Kurulu 15.08.1990 tarihli toplantısında önceki yönetimin aldığı kararlara uyarak Odamıza "Saltak cad. 244 ada 126 parsel 91 paftada bulunan Kaşıkçı iş merkezinin 7 katındaki" büroların satın alınmasına karar vermiş ve satın alma işlemini tamamlamıştır. Bilgilerinize saygı ile sunarım.

07.12.2015

Uzm. Dr. Galip Yıldız

Buna ekleyebileceğim detay, odanın satın alınma ve tapu alma işlerinin 1994-1996 yılları arasında yönetimde olan başkan Murat Alten, üyeler Köksal Köseler, Zafer Tan, Osman Kivanç ve İnanç Özdemir döneminde tamamlanmış olmasıdır. Odanın alınmasına maddi ve manevi olarak katkıda bulunan, burada adını yazdığımız ve yazamadığımız herkese 2014-2016 Yönetim Kurulu olarak saygı ve şükranlarımızı sunarız.

Dr. Belkıs Sınık

TABİP ODASI

2015 - 2016
Aylık Seminer Programı

• Metabolik Sendrom	Dr. Semin Fenççi
• Müzik	Ayşegül Yayla
• Dali ve Deli	Dr. Osman Özdel
• Şiir Dinletisi	Dr. Göksel Altınışik
• Göğüs Ağrısına Yaklaşım	Dr. Dursun Dursunoğlu
• Atatürk ve Mu Medeniyeti	Önder Göçgün
• Meslek Hastalıları	Dr. Aysun Şahin
• Antik Tıp Okulları	Dr. Belkis Sınık
• Dünden Bugüne Dijital Sanata Kaba Bir Bakış	Dr. Yusuf Vize
• Obezite de Cerrahi Kesin Çözüm mü?	Dr. Onur Birsen
• Film Gösterisi	Dr. Esat Kiter
• Herediter Anjioödem	Dr. Nihal Mete Gökmer

Sunum tarihleri mesaj yolu ile duyurulacaktır.

0 258 266 67 68

ÖZEL DENİZLİ
CERRAHI
HASTANESİ

Sağlıklı Yaşam Elçiniz

Günümüz onkolojik hastalıkların tedavisinde, erken teşhis önemli rol oynar.
Rutin kontrolleriniz, henüz ciddileşmemiş sağlık problemlerinizin tedavisine olanak sağlar.
Yoğun tempunuzdan yalnızca 4 saatinizi ayırın, check up'ınızı yaptırın. Kendinizi ertelemeyin.

ERKEN TEŞHİS HAYAT KURTARIR !

Zeytinköy mah. Acıpayam Bulvarı No:5 Bağbaşı /DENİZLİ
facebook.com/denizlicerrahi